

Omraam Mikhaël Aïvanhov

De la om la Dumnezeu

Sefiroturi și ierarhii îngerești

Articol I. Cap. 1 - De la om la Dumnezeu: noțiunea de ierarhie

Oamenii se aseamănă adesea cu vapoare în derivă. Ei se conduc, din fericire, după câteva reguli date de familie, studii, meserie, viață socială, dar în interior mulți sunt ca niște ambarcațiuni lansate în plină mare, fără busolă și fără hartă de navigație. Veți spune că unii au religia... Da, religia ajută mult oamenii, dacă cei care o reprezintă se preocupă cu adevărat de a le da un sistem coerent, plecând de la care ei pot să-și organizeze viața interioară. Dar eu nu vreau să critic bisericile și clerul, mulți alții au făcut-o înaintea mea, poate mai bine ca mine. Ceea ce vreau, e să vă dau metode care vă vor permite să realizați ceea ce este scopul tuturor religiilor: stabilirea unei legături cu Dumnezeu.

Da, auzim de atâtea ori repetându-se că cuvântul religie vine din latinescul „religare” adică relegare! Religia e cea care îl releagă pe om la Dumnezeu. Dar ce idee avem despre Dumnezeu, și cum se poate stabili această legătură? Veți spune: „E ușor, ne legăm la Dumnezeu prin rugăciune”. Ah! dacă ar fi așa de simplu! Ca și cum ar fi suficient să spunem: „Dumnezeul meu... Domnule Dumnezeu.” ... pentru a intra în legătură cu El!

Pentru a pretinde că îl atingem direct pe Dumnezeu, trebuie să știm ceea ce este! Nu vreau să spun că nu se întâmplă să auzim câte ceva de la El, dar în orice caz nu de la El în persoană. Să luăm un exemplu foarte simplu. Aveți de trimis o scrisoare... Ea va trece în mod necesar prin intermediari: angajatul de la poștă care pune ștampila, cei care o expediază, calea ferată, vaporul sau avionul. Când ea sosește în sfârșit la destinație, câteodată după zeci de zile, factorul poștal o distribuie: el o pune în cutia de scrisori sau o lasă la portar, care se va ocupa de ea. Și dacă trebuie să scrieți unei persoane sus-pusă, unui monarh, unui președinte de Republică sau unui ministru,

atunci ea v-a trece prin mâinile secretarilor care o vor transmite... sau nu o vor transmite; dacă conținutul scrisorii voastre nu e de o importanță capitală ea nu va ajunge niciodată la destinatar, numai la un colaborator care o va citi și vă va răspunde.

Iată cum se petrec lucrurile pe pământ. Deci, cel care își imaginează că atunci când se adresează lui Dumnezeu mesajul său sau rugămintea sa îl atinge direct, e un ignorant, asta e! Pe pământ, e imposibil să te adresezi unui personaj înalt fără a trece prin intermediari, dar ei își închipuie că pe Dumnezeu, da, îl vor atinge direct! Pentru că Dumnezeu, înțelegeți, e un bonom foarte drăguț, foarte accesibil, putem să-L batem pe umăr, să-L tragem de barbă, El ascultă toate plângerile, toate reclamațiile și chiar El în persoană răspunde la acestea... Dar ce e cu toți acești ignoranți care cred că gândurile și sentimentele lor ajung direct la Dumnezeu și chiar EL Însuși va veni special să se ocupe de ei? E singur în Cer, înțelegeți, El nu are servitori, nu are lucrători pentru a face munca, El trebuie să facă totul. Și e același care odinioară s-a înhămat să creeze lumea în șase zile. Săracul, câtă muncă! Nu are pe nimeni care să-L ajute.

Pe pământ, cel mai mic patron are una sau mai multe secretare și echipe de lucrători; dar Dumnezeu, nu, EL Însuși trebuie să facă toată munca și oricine poate să aibă de-a face cu El. Unii vă vor spune: ei discută cu Dumnezeu și Dumnezeu le răspunde. Sau uneori, e invers: Dumnezeu le vorbește și ei Îi răspund! Nefericiții, dacă lucrurile s-ar petrece așa cum își imaginează, de mult ar fi fost fulgerați, pulverizați, nu ar fi rămas nici cea mai mică urmă din ei. Dumnezeu e o energie de o putere indescriptibilă, nicio ființă umană nu a putut nici să-L atingă, nici să-L asculte, nici să-L vadă. Veți spune că Avraam, Moise și profeții Israelului au vorbit cu Dumnezeu. Da, Vechiul Testament e plin de aceste dialoguri, dar în realitate acesta nu este decât un mod figurat de a prezenta lucrurile...

O imagine care ne poate da aproximativ o idee despre Dumnezeu este cea a electricității. Ne servim de

electricitate pentru a ne lumina, a ne încălzi și pentru a face să funcționeze tot felul de aparate. În case, uzine, orașe, totul funcționează cu electricitate! Dar știți câte precauții trebuie luate pentru a nu provoca scurtcircuite și accidente ca incendii sau electrocutări, de exemplu. Un contact direct cu electricitatea poate fi mortal, pentru că e o energie de o putere imensă. Pentru a o face să vină la noi și pentru a o putea utiliza cu riscuri mici, trebuie să o adaptăm cu ajutorul transformatoarelor, apoi să o canalizăm prin intermediul circuitelor adesea foarte complicate. Ei bine, este la fel și cu Dumnezeu. Dumnezeu este comparabil cu o electricitate pură care nu poate coborî până la noi decât prin intermediul transformatoarelor. Aceste transformatoare sunt nenumăratele entități luminoase care populează cerurile și pe care tradiția le numește ierarhiile îngerești. Prin ele primim lumina divină, și tot prin ele reușim să intrăm în relație cu Dumnezeu.

Da, iată ce trebuie știut: între noi și Dumnezeu există un întreg drum de parcurs, un spațiu atât de vast încât e imposibil să-l concepem, și acest spațiu nu e gol, el se compune din regiuni locuite de entități spirituale. Toate religiile au menționat într-un fel sau altul existența acestor regiuni și acestor entități. Pentru mine, tradiția evreiască este cea care dă noțiunile cele mai precise, cele mai clare. Atât creștinismul cât și islamismul au moștenit în parte aceste noțiuni.

Majoritatea oamenilor se poartă ca și cum ar fi singurele creaturi cu adevărat evolute. Sub ei sunt animalele, plantele, pietrele, iar deasupra, foarte departe, undeva, este Dumnezeu... câți încă o cred! Ei ignoră existența tuturor acelor ființe care fac legătura dintre Dumnezeu și ei. Sau, chiar dacă știu de existența lor pentru că au auzit vorbindu-se de ele, ei se gândesc la ele rar, nu încearcă să stabilească legături cu aceste ființe. Catolicii, ortodocșii se adresează sfinților; e bine, dar chiar și cei mai mari sfinți nu sunt decât ființe umane, și cultul acestora amintește adesea de culturile păgâne: pentru a

regăsi un obiect pierdut trebuie să ne adresăm sfântului Antoine de Padova; pentru a evita un accident, sfântului Christophe... Toți sfinții calendarului sau aproape toți au o funcție particulară, și un număr incalculabil de Notre Dame sunt invocate pentru a obține vindecarea, protecția, nașterea unui copil, abundența recoltelor, întoarcerea soțului sau femeii infidele, etc. Creștinii au tendința de a disprețui religiile politeiste și multitudinea lor de divinități, fără a-și da seama că și ei de asemenea, într-un anume fel, au un veritabil panteon.

Acest obicei de a invoca entități spirituale cărora li se atribuie diferite puteri provine dintr-o veche antichitate și creștinii l-au preluat și l-au prelungit. Aceasta arată clar că, chiar și pentru ei, Dumnezeu este atât de departe că au nevoie să recurgă la intermediari. De aceea e important de a cunoaște mai bine existența ierarhiilor îngerești, ce sunt ele, cum se situează și care sunt puterile lor.

Se menționează în Geneză un simbol al acestei ierarhii îngerești care face legătura între om și Dumnezeu: e scara lui Iacob. „Iacob ajunsese într-un loc unde își petrecu noaptea, pentru că soarele asfințise. El a luat o piatră pe care a pus-o căpătâi și s-a culcat în acel loc. Și a avut un vis. Se făcea că o scară era sprijinită de pământ iar capătul atingea cerul, iar îngerii lui Dumnezeu urcau și coborau pe această scară. Și iată, Eternul se afla deasupra ei”.

Scara e o imagine interesantă de studiat, pentru că ea exprimă nu numai ideea de intermediar între jos și sus, dar și cea a ierarhiei: se vorbește de „scară socială” pentru a exprima ierarhia situațiilor pe care oamenii le ocupă unii față de alții. Se vorbește de scara valorilor, scara culorilor... Întreaga viață demonstrează necesitatea unor scări... nu numai pentru a urca pe un acoperiș! Veți spune că există și alte mijloace. Da, dar și acestea sunt tot echivalente cu o scară.

Tradiția creștină, care preia tradiția evreiască, învață despre existența a noua ordine îngerești: Îngerii, Arhanghelii, Principatele, Virtuțile, Puterile, Dominatorii, Tronurile, Heruvimii, Serafimii. Aceste ordine îngerești

sunt fiecare un aspect al puterii și virtuților divine, dar mai ales reprezintă pentru noi noțiuni mai accesibile decât cuvântul Dumnezeu. Pentru buna noastră dezvoltare spirituală, trebuie să cunoaștem existența acestor entități care ne depășesc, pentru că ele sunt pentru noi ca niște faruri pe drumul nostru.

Desigur, puteți să vă adresați lui Dumnezeu, dar știind că nu-L veți atinge niciodată direct. Servitorii săi îi vor transmite dorințele, rugăciunile voastre... sau poate nu le vor transmite: multe cereri nu ajung la destinație pentru că pe drum există entități care fac un triaj. Ele privesc și spun: „Nu e necesar să aducem aceste lucruri până la Dumnezeu, El are altceva de făcut decât de a asculta acest gen de reclamații. La coș cu ele!”

Și să nu vă imaginați că Dumnezeu în persoană va veni să vă viziteze. Va veni poate un Arhanghel aducându-vă un mesaj, un atom de lumină, și aceasta va fi deja foarte mult. Cine suntem noi pentru ca Dumnezeu, Stăpânul lumilor, să se deplaseze?... Și de altfel nu am rezista puternicelor vibrații ale prezenței Sale. Se spune în Psalmi: „Totul se face ca ceara în fața Sa”.

Ordinele îngerești sunt transformatoare care canalizează această putere pentru ca ea să poată sosi până la noi fără a ne pulveriza.

Da, acestea să fie clare pentru voi. Puteți, desigur, să vă adresați direct lui Dumnezeu, și eu o fac, dar știind că sunt alții care transportă cererile voastre, și dacă ele nu sunt pure și dezinteresate ele vor fi aruncate la coș și nu veți primi niciun răspuns. E bine să știți de la început cum stau lucrurile pentru a nu vă înșela și a nu aștepta inutil. Tot ceea ce putem primi de la Dumnezeu este o rază, un efluviu care vine de departe, de foarte departe și care coboară prin intermediul ierarhiei îngerești. Tot Dumnezeu este Acela care ne răspunde, pentru că Dumnezeu se găsește la toate nivelele creației, dar El nu ne răspunde niciodată direct.

Articol II. Cap. 2 – Prezentarea Arborelui Sefirotic

Pentru cel care simte nevoia de a se apropia de

Creator, de a-i penetra imensitatea, religia dă câteva mijloace: rugăciunea, participarea la slujbele religioase, ascultarea unor anumite reguli. E bine, dar e insuficient. Pentru a ne apropia de Dumnezeu, nu e suficient a simți emoții mistice și a respecta reguli, e necesar de a aprofunda un sistem de explicare a lumii.

De la început, am vrut să găsesc un astfel de sistem și l-am căutat în toate direcțiile. Am studiat ce învață marile religii ale lumii, și sistemul care mi s-a părut cel mai bun – cel mai vast și în același timp cel mai precis – l-am găsit în tradiția evreiască, în Kabbala: Arborele sefirotic, Arborele vieții. Nu spun că alte doctrine sunt rele sau false, nu, dar noțiunile pe care le prezintă rămân risipite, nu dau o privire așa de profundă, așa de structurată și așa de sintetică. Arborele sefirotic este o sinteză a universului, el este pentru mine cheia care permite descifrarea misterelor creației. El se prezintă sub forma unei scheme foarte simple, dar conținutul său e inepuizabil. Și chiar, multe episoade din Vechiul și Noul Testament pot fi interpretate în lumina Arborelui sefirotic.

Kabaliști împart universul în zece regiuni sau sefire corespunzătoare primelor zece numere (cuvântul sefiră, la plural sefirot, semnifică numărarea). Fiecare sefiră se identifică cu ajutorul a cinci nume: numele lui Dumnezeu, numele sefirei însăși, numele șeful ordinului îngeresc, numele ordinului îngeresc și în fine numele unei planete (planșa de la sfârșitul volumului vă permite să consultați în orice moment schema detaliată a Arborelui Sefirotic).

Este vorba de cinci planuri distincte și veți înțelege mai bine natura lor știind că putem să stabilim o corespondență între aceste cinci planuri și cele cinci principii din om care sunt: spiritul, sufletul, intelectul, inima și corpul fizic: Dumnezeu corespunde spiritului, sefira corespunde sufletului, șeful ordinului îngeresc corespunde intelectului, ordinul îngeresc corespunde inimii și planeta corespunde corpului fizic.

Fiecare sefiră e deci o regiune locuită de un ordin al spiritelor luminoase având în fruntea sa un arhanghel, el

însuși supus lui Dumnezeu. Deci Dumnezeu este Cel care dirijează aceste zece regiuni, dar sub un nume diferit în fiecare regiune. Iată de ce Kabbala dă zece nume lui Dumnezeu. Aceste zece nume corespund unor atribute diferite. Dumnezeu este unul, dar El se manifestă diferit în funcție de aceste regiuni. Este tot timpul același Dumnezeu unic, dar prezentat sub zece aspecte diferite, și oricare dintre aceste aspecte nu e inferior sau superior altuia.

Cele zece nume ale lui Dumnezeu sunt:

- Ehieh
- Eloha vaDaath
- Iah
- Iehovah Tsebaoth
- Jehovah
- Elohim Tsebaoth
- El
- Chadai El Hai
- Elohim Gibor
- Adonai Meleh

Semnificația acestor nume necesită explicații. A se vedea Cap. 4.

Cele zece sefiroturi sunt:

- Kether: Coroana
- Tiphereth: Frumusețea
- Hohmah: Înțelepciunea
- Netsah: Victoria
- Binah: Inteligența
- Hod: Gloria
- Hessed: Grația
- Iesod: Fundamentul
- Gebourah: Forța
- Malhouth: Regatul

Șefii ordinelor îngerești sunt:

- Metatron: care participă la Tron
- Raziel: secretul lui Dumnezeu
- Tsaphkiel: contemplarea lui Dumnezeu
- Tsadkiel: justiția lui Dumnezeu

- Kamael: dorința lui Dumnezeu
- Mikhael: care e ca Dumnezeu
- Haniel: grația lui Dumnezeu
- Raphael: vindecarea lui Dumnezeu
- Gabriel: forța lui Dumnezeu
- Ouriel: Dumnezeu este lumina mea, sau Sandalfon care e interpretat ca forța care unește materia în formă.

Ordinele îngerești sunt:

- Hayoth haKodesch: Animalele sfințeniei sau, în religia creștină, Serafimii

- Ophanim: Roțile, sau Heruvimii
- Aralim: Leii, sau Tronurile
- Haschmalim: Scânteietorii sau Dominatorii
- Seraphim: Înlăcărații, sau Puterile
- Malahim: Regii, sau Virtuțile
- Elohim: dumnezeii, sau Principatele
- Bnei Elohim: Fii de Dumnezeu, sau Arhanghelii
- Kerroubim: Puternicii, sau îngerii
- Ischim: Oamenii sau Comuniunea Sfinților

În fine, corpurile cosmice sau planetele care corespund planului fizic sunt:

- Reschith haGalgalm: primele turbioane
- Mazaloth: Zodiacul
- Chabtai: Saturn
- Tsedek: Jupiter
- Madim: Marte
- Chemesch: Soarele
- Noga: Venus
- Kohave: Mercur
- Levana: Luna
- Aretz: Pământul, sau Olam Iesodoth, adică lumea fundamentului.

Cei din vechime, care nu cunoșteau decât șapte planete, nu au plasat pe Arborele sefirotic nici pe Uranus, nici pe Neptun, nici pe Pluton. Ei au făcut să corespundă lui Kether nebuloasele, primele turbioane: Reschith haGalgalm, și lui Hohmah, Zodiacul: Mazaloth. Putem să păstrăm această atribuire, dar putem de asemenea să-l

plasăm pe Uranus la nivelul lui Hohmah, pe Pluton la nivelul lui Daath și pe Neptun la nivelul lui Kether.

Kabaliștii au numit această figură Arborele Vieții pentru că acest ansamblu format din sefiroturi trebuie înțeles ținând cont de tocmai de imaginea unui arbore.

Cum e făcut un arbore? El are rădăcini, un trunchi, crengi, frunze, flori și fructe care sunt solidare între ele. La fel, sefiroturile sunt legate între ele prin căi de comunicare numite „cărări”. Aceste cărări, în număr de 22, sunt desemnate de cele 22 de litere ale alfabetului ebraic:

Cele 22 de cărări și cele 10 sefiroturi sunt numite cele 32 de căi ale înțelepciunii care sunt, simbolic, plasate în Hohmah. Veți înțelege mai bine natura și funcțiile acestor treizeci și două de căi dacă veți încerca să faceți o legătură cu faptul că avem 32 de dinți. Da, și de altfel nu se vorbește de „dinți (măsele) de minte”? Avem 32 de dinți pentru a mesteca hrana și cele 32 de căi sunt de asemenea, într-un anumit fel, dinți cu care mestecăm hrana psihică și spirituală pe care o primim în fiecare zi. Prin această masticatie obținem înțelepciunea. A deveni înțelept înseamnă a mastica experiențele pe care le facem în fiecare zi pentru a reține sucul nutritiv.

Cele 32 de căi ale înțelepciunii leagă cele 10 sefiroturi, fiecare cu cele 5 diviziuni, de aceea Kabbala spune că ea conduce spre cele 50 de porți ale înțelepciunii care sunt atribuite simbolic sefirei Binah. Pentru a deschide porțile trebuie să avem chei. Și adevărata cheie în Știința inițiatică este cunoașterea omului însuși. Inițiatul poate cunoaște totul pentru că se cunoaște pe sine. În unele reprezentări, în anumite fresce egiptene de exemplu, Inițiatul ține în mână un fel de cheie de formă identică simbolului lui Venus. Acest simbol reprezintă schematic ființa umană cu cap, cele două brațe depărtate și cele două picioare unite. Inițiatul posedă cheia care îi permite de a se cunoaște, și cunoscându-se, el cunoaște întreg universul, el poate deschide porțile tuturor regiunilor lui.

Vă veți întreba fără îndoială: „De ce zece sefiroturi? Universul e divizat chiar în zece regiuni?” Nu, și la acest

subiect există un punct important pe care trebuie să-l cunoașteți. Arborele sefirotic nu e destinat să ne învețe astronomie sau cosmogonie. În realitate, nimeni nu poate spune cu exactitate ce este universul și cum a fost el creat. Arborele sefirotic reprezintă un sistem de explicare a lumii care e de natură mistică. Bazele sale au fost puse de milenii. Spiritele excepționale care l-au conceput nu posedau, evident, telescoape sau lunete astronomice. Prin meditație, contemplație, grație unei vieți interioare intense, ele au reușit să sesizeze o realitate cosmică pe care au tradus-o cu ajutorul imaginilor și povestirilor simbolice. Această tradiție, mereu reluată, la care s-a meditat de-a lungul secolelor a ajuns până la noi. Arborele sefirotic nu e o descriere exactă a universului nostru, ceea ce explică absența unor planete, locul soarelui etc...

Dar să revenim la cele zece sefiroturi. De ce zece? Pentru că acest număr reprezintă o totalitate, un ansamblu finit. Sefira, v-am mai spus-o, înseamnă numărare. Plecând de la primele zece numere, toate combinațiile numerice sunt posibile. Dumnezeu a creat la început zece numere, cele zece sefiroturi, și cu ajutorul acestor zece numere El poate crea alte numere, adică alte existențe, până la infinit.

Kabaliștii menționează, deși mai rar, o a unsprezecea sefiră: Daath, al cărei nume înseamnă „a ști”. Ei o plasează între Kether și Tiphereth, dar în general ea nu figurează pe reprezentarea Arborelui sefirotic.

Acest tablou a sefiroturilor, cum vedeți, nu reprezintă decât puterile binelui. Pentru perfecționarea voastră numai pe acesta trebuie să-l studiați, numai asupra acestuia trebuie să vă concentrați. Dar adevărul este că Kabbala menționează de asemenea zece sefiroturi ale tenebrelor care se numesc Kliphoth și care reprezintă reflectarea inversă ale sefiroturilor divine, exact cum diavolul este reflectarea inversă a lui Dumnezeu. Aceste sefiroturi malefice au de asemenea numele lor, ierarhia lor de spirite, dar nu voi intra în detalii, nu vreau să pronunț numele lor, pentru că nu vreau să mă leg de acestea.

În fine, deasupra sefirei Kether, kabaliștii plasează o regiune pe care o numesc Am Soph Aur: lumina fără sfârșit, care e regiunea Absolutului, regiunea lui Dumnezeu nemanifestat.

Pentru kabaliștii, universul e o unitate a cărei expresie perfectă este Arborele sefirotic. Dar în această unitate ei disting mai multe regiuni.

O primă divizare face să apară patru planuri. De sus în jos acestea sunt:

- Olam Atsilouth sau lumea emanațiilor, formată din sefirele Kether, Hohmah și Binah.

- Olam Briah sau lumea creației, compusă din sefirele Hessed, Gebourah, Tiphereth.

- Olam Ietsirah sau formației, compusă din sefirele Netsah, Hod, Iesod.

- Olam Assiah sau lumea acțiunii, formată din singura sefiră Malhouth.

Și aici, între lumea de sus și lumea de jos, există o ierarhizare care are de asemenea corespondența sa în ființa umană.

- Planului Olam Atsilouth îi corespunde Neschamah, adică planul divin al sufletului și al spiritului.

- Planului Olam Briah îi corespunde Rouah, adică planul mental, intelectul.

- Planului Olam Ietsirah îi corespunde Nephesch, adică planul astral, inima.

- Planului Olam Assiah îi corespunde Gouph, adică corpul fizic.

O altă repartiție face să apară trei piloni:

- La dreapta, stâlpul Clemenței, numit Yak în care e o putere pozitivă, activă, și care corespunde sefirelor Hohmah, Hessed și Netsah.

- La stânga, stâlpul Rigorii numit Boaz, care e o putere feminină, pasivă, și care cuprinde sefirele Binah, Gebourah și Hod.

- În fine, stâlpul central, care le echilibrează pe celelalte două, e compus din sefirele Kether, Daath, Tiphereth, Iesod și Malhouth.

Această divizare exprimă ideea că universul este guvernat de două principii antagoniste masculin și feminin, de atracție și respingere, de dragoste și ură, de clemență și rigoare și că, pentru a se armoniza, aceste puteri trebuie să se întâlnească la centru.

Iată, posedăți acum elementele esențiale ale Arborelui sefirotic. Ce trebuie să faceți?... E o responsabilitate foarte mare pentru un instructor să-i facă pe oameni să intre în sanctuarul Divinității, pentru că el știe că foarte puține persoane sunt pregătite să înțeleagă și să utilizeze corect aceste noțiuni. Să nu vorbim de cei care o fac pentru a se servi de practici magice condamnabile, pentru că nedându-și seama de caracterul sacru al acestor noțiuni își imaginează imediat că pot să se plimbe în mijlocul acestor nume ca într-o grădină publică și pot să jongleze cu sefiroturile ca și cu niște mingi. Aceste cunoștințe trebuie abordate cu multă umilință și respect pentru a avea mari revelații.

Nu e suficient de a citi de două sau de trei ori acest tablou, de a reține numele și a le menționa din timp în timp în conversație. Pentru a deveni baza unei adevărate munci spirituale, Arborele sefirotic trebuie să fie un subiect de meditație permanent. Încercați să asimilați încet aceste noțiuni, să le digerați... Și să nu fiți mirați dacă mă veți auzi folosind termeni care aparțin domeniului nutriției. Această meditație asupra Arborelui sefirotic poate fi comparată cu nutriția. În fiecare zi, mâncați pentru a vă menține sănătatea; dintr-un mare număr de alimente alegeți unele și acestea nu sunt aceleași de la o zi la alta. În Arborele sefirotic veți descoperi o imensă varietate de „hrană”, pentru că e o reflectare a universului. Religia și filosofia sunt bine reprezentate, desigur, la fel și morala, adevărul, dar de asemenea și științele și artele: de voi depinde să învățați să vă hrăniți zilnic.

Mulți sfinți, mistici, e adevărat, au reușit să progreseze fără a cunoaște Arborele sefirotic, dar cunoașterea lui dă o vedere mai clară asupra muncii de făcut, și această metodă poate să vă însoțească pe toată

durata vieții voastre. Niciun tablou nu depășește Arborele Vieții. Urmați-l, și gândirea voastră va înceta să vagabondeze și veți primi binecuvântări pe măsură ce veți ști să exersați și să avansați pe această cale. Revenind des asupra Arborelui sefirotic veți aprinde lumini în voi, iar aceste lumini nu numai că vă vor lumina, dar vă vor purifica, vă vor întări, vă vor da viață și vă vor înfrumuseța. Poate nu veți înțelege niciodată perfect această reprezentare și nu veți ajunge să realizați niciodată toate virtuțile și puterile pe care le reprezintă, dar ea va fi pentru voi reprezentarea unei lumi ideale care vă va atrage tot timpul către înalt.

Articol III. Cap. 3 – Ierarhiile îngeresti

Îngerii din Kether sunt Serafimii, în evreiește Hayoth haKodesch, care se traduce Animale ale sfinteniei. Hayoth este pluralul cuvântului haya care înseamnă viață.

La începutul Cărții lui Ezechiel, în Biblie, citim o descriere a celor patru Animale sfinte, și într-un fel asemănător sfântul Ioan le-a descris în Apocalipsă: „De îndată am fost răpit în duh. Și iată, era un tron în cer și pe tron ședea Cineva... Iar în mijlocul tronului și în jurul lui erau patru ființe pline de ochi, dinainte și dinapoi. Prima ființă semăna cu un leu, a doua semăna cu un taur, a treia avea fața ca de om și a patra semăna cu un vultur care zboară. Cele patru ființe aveau fiecare câte șase aripi și erau pline de ochi de jur-împrejur. Ele spuneau fără încetare zi și noapte: Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu, Atotțiitorul, Cel care era și Cel care este și Cel ce vine!”

Cele patru ființe care se află în fața tronului lui Dumnezeu reprezintă cele patru principii ale materiei, cele patru elemente: leul (focul), taurul (pământul), omul (aerul), și vulturul (apa) (Despre corespondența între vultur și apă, a se vedea tomul 32 din Opere Complete, pag. 92 - 93). Rădăcinile materiei sunt deci în Dumnezeu, în sefira Kether, și Serafimii sunt îngerii celor patru elemente. Dar la acest grad de puritate, materia este aproape de aceeași substanță ca și spiritul.

Serafimii sunt primele creaturi care primesc emanațiile divine, ei sunt plonjați în oceanul materiei primordiale încă în plină fierbere și beau de la Sursa de lumină, de la Sursa dragostei, care e singura lor hrană. Ei se hrănesc contemplându-L pe Dumnezeu, de aceea sunt reprezentați cu ochi pe tot corpul. Serafimii sunt cea mai perfectă manifestare a dragostei, pentru că dragostea adevărată e o contemplare.

În realitate, în Arborele vieții există și alte expresii pentru dragoste: Hessed (Jupiter) reprezintă dragostea pentru o colectivitate, Nestah (Venus) dragostea pentru o creatură. Dar dragostea de Dumnezeu, singura dragoste adevărată, nu se poate manifesta decât în Kether, și este dragostea Serafimilor.

În fața tronului lui Dumnezeu Serafimii nu încetează să repete: „Sfânt, sfânt, sfânt este Dumnezeu”. Cuvântul „sfânt” caracterizează cel mai bine esența Divinității. Acest cuvânt a fost folosit atât de des pentru a desemna numai bărbați sau femei care manifestau anumite virtuți de răbdare, bunătate, milostenie, că și-a pierdut înțelesul adevărat. Pentru a înțelege ce este sfințenia, trebuie să ne îndreptăm spre limbile slave. În bulgară, de exemplu, cuvintele „svet” (sfânt) și „svetost” (sfințenie) au aceeași rădăcină ca și cuvântul lumină: „svetlina”. Sfințenia este deci o calitate a luminii. În acest sens putem spune că Dumnezeu este cu adevărat sfânt pentru că El e lumină pură. Aceasta este ceea ce repetă Serafimii, și de aceea sfințenia este de asemenea înscrisă în numele lor: Hayoth haKodesch: Animalele sfințeniei.

Șeful ordinului îngeresc al Serafimilor este Metatron, Prințul Feței. El este singurul care îl vede pe Dumnezeu față în față, și el e cel care i-a vorbit lui Moise pe Muntele Sinai. Nicio ființă umană, oricât de elevată ar fi, nu poate intra în contact direct cu Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este un foc devorant care ar face-o imediat cenușă. E nevoie în permanență de un intermediar care să vorbească omului din partea lui Dumnezeu. Chiar dacă se spune în Biblie că Dumnezeu s-a adresat lui Avram, lui Iacob, lui

Moise sau unui anumit profet, în realitate nu El în persoană a făcut-o ci un mesager; aceasta este tocmai semnificația cuvântului „înger”: mesager, trimis.

Îngerii lui Hohmah sunt Heruvimii, în evreiește Ophanim, adică roți. Profetul Ezechiel în cartea sa descrie viziunea ce a avut-o despre roți „de o circumferință și înălțime înspăimântătoare”, mergând aproape de Animalele sfinte: „Când animalele se ridicau de pe pământ, roțile se ridicau și ele. Ele mergeau acolo unde Spiritul le comanda să meargă; și roțile se ridicau cu ele, pentru că spiritul Animalelor era în roți. Când Animalele mergeau, ele mergeau; când Animalele se opreau, ele se opreau; când Animalele se ridicau de pe pământ, roțile se ridicau cu ele, pentru că spiritul Animalelor era în roți”. Animalele sfinte se supun ordinelor Spiritului și transmit un impuls roților.

Simbolismul roții (cerc perfect în mișcare) ne revelează funcția Heruvimilor: ei plăsmuiesc materia originară simbolizată de Animalele sfinte, ei elaborează această materie pentru a servi proiectelor lui Dumnezeu. De aceea se spune că lumea Ophanim-ilor este cea a muzicii sferelor (regăsim aici ideea de cerc, de roată). Dar prin muzică nu trebuie să înțelegem numai acele aranjamente de sonorități create de oameni și pe care urechile noastre le percep. Expresia „muzica sferelor” se traduce înainte de toate prin armonia care există între toate elementele universului, o ajustare, o aranjare bazată pe raporturile dintre numere. Armonia este mai întâi o structură, care coborând în materie devine creatoare de forme. În acest sens, armonia este expresia rațiunii, a înțelepciunii, și de aceea e asimilată cuvântului. Nu există armonie, nu există muzică în afara rațiunii și înțelepciunii. Cuvântul divin, muzica și înțelepciunea sunt același lucru.

Din păcate, suntem obligați să constatăm că printre cei care crează muzică sau printre cei care o interpretează, foarte puțini sunt capabili să ducă o viață muzicală. Muzica, adevărata muzică nu este cea care se execută cu instrumente sau cu vocea, ci cea pe care o

exprimăm prin gânduri, sentimente și gesturi armonioase în toate circumstanțele vieții. Aceasta este muzica lui Hohmah.

În fruntea ordinului Ophanim-ilor se află arhanghelul Raziel. După tradiție, el a fost cel care i-a dat lui Adam o carte, Sepher Ietsirah, care revela secretele creației. Dar când Adam a comis primul păcat, cartea i-a fost luată.

Îngerii lui Binah sunt Tronurile, în ebraică Aralim: leii.

În textul Apocalipsei, sfântul Ioan asociază prezența Tronurilor cu cea a Animalelor sfinte, Serafimii: „În jurul tronului am văzut douăzeci și patru de tronuri și pe aceste tronuri, douăzeci și patru de Bătrâni așezați, îmbrăcați în veșminte albe și pe cap aveau coroane de aur”. În alt pasaj, cei douăzeci și patru de bătrâni se adresau astfel lui Dumnezeu: „Îți mulțumim, Dumnezeu Atotputernic care ești și ai fost pentru că Ți-ai folosit marea Putere și ai luat în stăpânire Împărăția Ta. Națiunile s-au supărat; furia ta a venit, și a venit timpul de a-i judeca pe morți, de a-i recompensa pe servitorii Tăi profeții, sfinții și pe cei care se tem de numele Tău, pe cei mici și pe cei mari, și să-i distrugi pe cei care distrug pământul”.

Dându-le numele de Tronuri îngerilor lui Binah, religia creștină insistă asupra noțiunii de stabilitate, în timp ce numele lor ebraic Aralim: leii, introduce noțiunea de judecată. Simbolic, leul e legat de justiție și „Leul tribului lui Iuda” e o figură a justiției supreme. Cei douăzeci și patru de Bătrâni sunt Domnii destinului; nimic din gândurile, sentimentele și actele umane nu le scapă, și ei sunt cei care decid pedepsele, recompensele și condițiile în care oamenii vin să se reîncarneze.

Și în timp ce Serafimii cântă sfînțenia lui Dumnezeu, cei douăzeci și patru de Bătrâni îl adoră și se prosternază lui Dumnezeu: „Ei își aruncă coroanele în fața tronului spunând: Tu ești demn, Domnul și Dumnezeul nostru, de a primi gloria, onoarea și puterea, pentru că Tu ai creat toate lucrurile și prin voința Ta ele există și au fost create”. La fel cum funcția Serafimilor este de a celebra sfînțenia

lui Dumnezeu, tot așa funcția celor douăzeci și patru de Bătrâni este de a recunoaște perfecțiunea voinței Sale. Ei recunosc dreptatea proclamându-L pe Dumnezeu singurul care este demn.

În fruntea ordinului Aralim se află arhanghelul Tsaphkiel.

Pentru că aparțin triadei cele mai elevate, Kether, Hohmah și Binah, primele trei ordine îngerești sunt cel mai des menționate în cărțile sacre.

Ordinele îngerești ale celei de-a doua triade: Hessed, Gebourah și Tiphereth, sunt:

- Dominatorii: Haschmalim-ii (Scânteietorii).
- Puterile: Serafim-ii (Înflăcărații).
- Virtuțile: Malahim-ii (Regii).

Cele trei ordine au ca punct comun exprimarea puterii, și identificăm acțiunea lor calităților sefiroturilor pe care le locuiesc. Dominatorii, îngerilor lui Hessed (mila) răspândesc peste tot binecuvântările lor sub conducerea lui Tsadkiel al cărui nume semnifică: „Dumnezeu este dreptatea mea”. Puterile, îngerii lui Gebourah (forța), înflăcărați de zel pentru Creator, vor, conduși de Kamael – „dorința lui Dumnezeu” să restabilească ordinea peste tot unde este amenințată. Munca lor e comparabilă cu cea efectuată de organism pentru a se debarasa de toate deșeurile. Virtuțile, îngerii lui Tiphereth (frumusețea), au în fruntea lor pe arhanghelul Mikhael. Aceștia sunt Malahim-ii menționați în Apocalipsă: „A avut loc un război în Cer. Mikhael și îngerii săi luptau împotriva dragonului”.

Ierarhiile îngerești a celei de-a treia triade Nestah, Hod, Iesod sunt:

- Principatele: Elohim-ii (Dumnezeii)
- Arhanghelii Bnei Elohim-ii (Fiii de Dumnezeu)
- Îngerii: Keroubim-ii (cei puternici)

Elohim-ii, sub conducerea arhanghelului Haniel – „grația lui Dumnezeu” reprezintă entitățile care au creat lumea, la fel cum se spune în Geneză: „Bereschit (la început) bara (au creat) Elohim (Dumnezeii) eth-ha-schamaim (cerul) ve-eth ha-aretz (și pământul)”. Planul a

fost dat de sus din sefira Hohmah de marele Arhitect al universului, și Elohim-ii sunt lucrătorii care au construit edificiul. Munca arhitectului constă numai în a face planuri; realizarea este încredințată antreprenorilor, zidarilor. Antreprenorii universului au fost Elohim-ii.

Bnei Elohim-ii, îngerii purtători de foc, îl au în fruntea lor pe arhanghelul Raphael, al cărui nume semnifică „Dumnezeu vindecător”.

Keroubim-ii sunt îngerii purtători de viață pură. Ei sunt cei mai aproape de oameni și sunt deci mai des în contact cu ei decât alte ordine îngerești. În fruntea lor e arhanghelul Gabriel: „Dumnezeu e forța mea”.

În fine, deși nu fac propriu-zis parte din ierarhia îngerească, în a zecea sefiră, Malhouth, kabaliști plasează ordinul Ischim. Aceștia sunt sfinții, profeții, Inițiații, marii Maeștri ai tuturor religiilor, toți cei care prin viața și cuvintele lor au antrenat oamenii pe calea luminii. Ei reprezintă fraternitatea marilor suflete pe care creștinii o numesc Comunitatea sfinților. Aceste ființe au coborât pe pământ pentru a instrui și a ajuta pe oameni și spre ele trebuie să ne îndreptăm privirile, pentru că grație lor, grație învățământului lor, grație dorinței lor de a ne ajuta și de a lucra pentru evoluția noastră, putem să ne ridicăm pe scara creaturilor. În fruntea lor, Kabbala plasează pe Sandalfon, sau pe Ouriel.

Serafimii, Heruvimii și Tronurile sunt în contact direct cu Dumnezeu. Prin intermediul lor primesc emanațiile divine Dominatorii, Puterile și Virtuțile și le transmit apoi oamenilor și apoi mai jos, animalelor, plantelor și mineralelor.

Serafimii sunt spiritele Dragostei divine.

Heruvimii sunt spiritele Înțelepciunii divine.

Tronurile sunt spiritele Puterii divine.

Dominatorii, Puterile, Virtuțile sunt o primă reflexie a acestei dragoste, înțelepciuni și puteri. Dedesubt, Principatele, Arhanghelii și îngerii sunt o a doua reflexie. De noi depinde acum să facem eforturi pentru a deveni un al treilea efect a acestei perfecțiuni divine învățând să

lucrăm cu toată dragostea inimii noastre, cu toată lumina intelectului nostru și cu toată forța voinței noastre.

II.

Când vă treziți dimineața, de ce să nu începeți ziua gândindu-vă la toate aceste creaturi de lumină care urcă și coboară între pământ și tronul lui Dumnezeu? Toată ziua vă va fi iluminată... Gândiți-vă la ele, legați-vă de ele, contemplați-le în inima și în sufletul vostru și pronunțați numele lor. Când strigați un nume într-o mulțime, persoana strigată întoarce capul. Este la fel și pentru entitățile lumii invizibile: dacă le chemați prin numele lor, ele se opresc și își îndreaptă ochii spre voi. Astfel puteți să intrați în comunicare cu ele.

Conștientizând din ce în ce mai mult realitatea acestor entități care vă depășesc, vă impregnați de virtuțile lor, vă umpleți de viață, vă luminați și vă îmbogățiți lumea interioară. Dar trebuie să rămâneți foarte modești, știind că multe dintre aceste entități vor fi încă mult timp departe de voi. Începeți prin a încerca să atingeți sfinții, Inițiații, marii Maeștri a căror misiune este de a se ocupa de umanitate. Apoi, vă puteți ridica mai mult pentru a încerca să ascultați îngerii, pentru că îngerii sunt cel mai aproape de oameni, îi ascultă, îi ajută, le îndeplinesc dorințele. Puteți, apoi, să încercați să invocați Arhangheli...

Dar dacă vreți să ascultați Principatele și cohortele îngerești superioare, e inutil. Lumile sunt nenumărate în spațiul infinit, populate de miliarde de creaturi, și aceste ierarhii îngerești, care au alte treburi de făcut foarte departe în spațiu, nu sunt în relație cu oamenii. Cei care se ocupă de oameni sunt mai ales, cum v-am spus, sfinții, Inițiații, marii Maeștri, adică cei care au trăit pe pământ, și care după ce l-au părăsit își amintesc de el, au păstrat legături cu oamenii și au făcut promisiuni pe care vor să le țină. Discipolul trebuie să cunoască existența ierarhiilor superioare, poate chiar să le invoce, știind că pentru a obține rezultate prin rugăciuni și meditație, trebuie să se adreseze ființelor mai apropiate de el.

Sunt obligat să vă dau câteva noțiuni pentru ca să nu vă înșelați, să nu vă imaginați că dintr-o singură încercare veți avea acces la Tronuri, Heruvimi, și Serafimii. Nu, e un drum foarte lung și greu de parcurs, și nu sunteți încă gata pentru acesta, acum trebuie să păstrați prezentul în fața ochilor voștri, iar ierarhiile îngerești sunt singurele care pot să vă dea elementele lumilor superioare pentru a vă hrăni sufletul și spiritul. Astfel veți ajunge să realizați preceptul lui Iisus: „Fiți perfecți cum Tatăl vostru Ceresc e perfect!” Cum să devii perfect dacă nu vă legați de creaturile care încarnează virtuțile divine?

Perfecțiunea presupune cunoașterea acestor ierarhii și dorința de a lucra cu ele. Îngerii vă vor da viață pură. Arhanghelii vă vor da focul sacru. Principatele vă vor da posibilitățile de a construi și de a organiza lumea voastră interioară. Virtuțile vă vor da splendoarea luminii divine. Puterile vă vor da curajul și îndrăzneala de a vă apăra idealul vostru. Dominatorii vă vor da generozitatea și mila. Tronurile vă vor da stabilitatea și inteligența Misterelor. Heruvimii vă vor da înțelepciunea și armonia. Serafimii vă vor da dragostea, acea dragoste care e deasupra tuturor cunoștințelor, care e plenitudinea și eliberarea totală.

Dar cum să îndrăznim să vorbim de aceste entități în fața cărora trebuie numai să ne prosternăm în liniște? Eu o fac pentru a vă inspira dorința de a nu vă mulțumi cu o existență inconștientă și prozaică. Cel ce nu cunoaște realitatea acestor regiuni sublime poate să se mulțumească cu o viață ordinară. Dar cel ce o cunoaște, simte că totul căruia obișnuia să-i acorde valoare e nimic față de ce există în lumea sublimă. Da, tot ce a produs mai mare știința, arta, filosofia, pălește față de acestea. Trebuie cel puțin să cunoaștem existența acestor regiuni populate de creaturi perfecte pentru a înțelege cât de important e de a ne apropia de ele.

Dacă nu începeți această muncă aici, pe pământ, nu o veți putea continua în cealaltă lume. Drumul trebuie început în această lume pentru a putea continua să avansăm în lumea cealaltă. Prin faptul că se încarnează pe

pământ într-un corp fizic, omul e superior tuturor îngerilor, chiar și celor mai elevați, și trebuie să facă să coboare în corpul său virtuțile ierarhiilor îngerești pentru a deveni într-o zi templul Divinității. Atunci omul va realiza plenitudinea. Omul nu este decât la începutul dezvoltării sale, și de aceea îngerii se apleacă asupra lui cu răbdare pentru a-l face să crească. Ei știu că viitorul său e grandios (putem spune chiar că îngerii sunt geloși pe om!). Deci, faceți-vă curaj, într-o zi întreaga creație va cânta imnuri pentru gloria omului.

Articol IV. Cap. 4 - Numele lui Dumnezeu Ehieh

Atunci când Dumnezeu i-a dat misiunea de a-i elibera pe Evreii de jugul Egiptenilor, Moise a răspuns: „Voi merge spre copiii Israelului și le voi spune: Dumnezeul părinților voștri m-a trimis spre voi. Dar dacă mă vor întreba care e numele Său, ce să le răspund? Dumnezeu spuse lui Moise: Ehieh Ascher Ehieh (ceea ce înseamnă literalmente: eu voi fi cine voi fi). Și a adăugat: Astfel să le răspunzi copiilor lui Israel: Cel care se numește Ehieh „eu voi fi” m-a trimis la voi”.

Numele lui Dumnezeu care corespunde sefirei Kether, Ehieh, semnifică deci: „eu voi fi”. Dumnezeu se numește pe EL Însuși „eu voi fi” pentru a exprima faptul că nu a terminat să se manifeste. El este Cel care devine sublim, iar noi nu putem nici să-l vedem, nici să-l auzim, nici să-l atingem.

Iehovah, Iehovah Tsebaoth, Iah

În sefirele Binah și Nestah, Dumnezeu e numit Iehovah. Acest nume este în realitate fabricat de creștini care au vrut să pronunțe Tetragrama Iod He Vav He (Despre interpretarea acestor patru litere a se vedea tomul 32 din Opere Complete, Cap. 4: „Tetragrama și cele șaptezeci și două de genii planetare”). Tetragrama este marele nume sacru a lui Dumnezeu, evreii îl scriu, dar nu îl pronunță. Când apare în textele biblice care trebuie citite cu voce tare, ei spun Adonai: Domnul. După tradiție, numai marele preot pronunța acest nume o dată pe an, în Templu,

în Sfântul Sfinților. Tetragrama este deci cea care guvernează în sefira Binah: Jehovah, iar în sefira Nestah: Jehovah Tsebaoth.

Tsebaoth semnifică: oștiri. Jehovah Tsebaoth semnifică deci „Dumnezeu al oștirilor”. Aceste oști nu sunt oști terestre, ci sunt ierarhiile îngerești.

În Hohmah, Dumnezeu se numește Iah care se scrie Iod He, și care e o formă abreviată a Tetragramei.

El, Eloha vaDaath, Elohim Gibor, Elohim Tsebaoth

În sefira Hessed, Dumnezeu e numit El, ceea ce semnifică Dumnezeu, pe care îl regăsim în Eloha și de asemenea în Elohim care e pluralul lui Eloha. Elohim Gibor (în Gebourah) înseamnă: „Dumnezeu puternic”. Eloha va Daath (în Tiphereth) înseamnă: „Dumnezeu și cunoașterea”. Elohim Tsebaoth (în Hod) înseamnă: „Dumnezeu al oștilor”, aceste oștiri celeste sunt cohorte de îngeri și aștrii care celebrează gloria Sa (Hod).

Chadai El Hai

În sefira Iesod, numele lui Dumnezeu este Chadai El Hai care se traduce prin Atotputernic (Chadai) Dumnezeu (El) Viu (Hai). În realitate, El Chadai semnifică exact: „Dumnezeul al munților”. Imaginea muntelui, a culmii, a fost asociată tot timpul Divinității; pentru că e pe culme, Dumnezeu e Atotputernic.

Adonai Meleh

În sefira Malhouth, Dumnezeu e numit Adonai Meleh. Adonai înseamnă: Domn, și Meleh: rege. Regăsim acest cuvânt Meleh în numele Melkhitsedek, care vrea să spună: „Rege ai dreptății”. Și Malhouth înseamnă: „regat”.

Încă o dată, insist asupra faptului că aceste nume reprezintă diversele aspecte ale unui Dumnezeu unic și că aceste aspecte nu sunt nici inferioare nici superioare unele față de altele. Dispunerea verticală a Arborelui sefirotic arată necesitatea existenței unei baze și unei culmi, dar Elohim Gibor, de exemplu, este exact același Dumnezeu ca și Chadai El Hai, sau El sau Ehieh.

Articol V. Cap. 5 – Sefirele stâlpului central

Scopul evoluției spirituale e adesea simbolizat de

unul sau mai multe obiecte pe care Inițiatul ajunge să le cucerească după lungi eforturi, lungi suferințe. Bagheta magică, elixirul vieții fără de moarte, panaceul universal, oglinda magică, piatra filosofală menționate în anumite tradiții populare sunt în realitate simboluri ale unor facultăți pe care Inițiații sunt pe cale să le dezvolte, puteri pe care au reușit să le obțină. Le posedau ei propriu-zis? Câteodată da, dar nu aceasta e problema. Mai întâi ei trebuie să le caute în ei înșiși și să le posede sub formă de calități și virtuți și să lucreze cu ele.

Cele cinci simboluri au corespondență cu sefiroturile stâlpului central al Arborelui sefirotic: bagheta magică corespunde cu Kether, oglinda magică corespunde lui Daath, panaceul universal corespunde lui Tiphereth, elixirul vieții fără de moarte corespunde lui Iesod, iar piatra filosofală corespunde lui Malhouth. Veți întreba: „Dar cum să intrăm în posesia acestor bogății? Ce muncă trebuie să depunem?”

Când vă străduiți să vă transformați gândurile și sentimentele ordinare, mediocre, meschine în gânduri și sentimente nobile, generoase, dezinteresate lucrați cu piatra filosofală (Malhouth) care transmută metalele obișnuite în aur.

Când, printr-o viață pură, vă regenerați celulele propriului organism, lucrați cu elixirul vieții fără de moarte (Iesod).

Când vă străduiți să aduceți oamenilor lumină și căldură, lucrați cu panaceul universal (Tiphereth). Atunci, pe oriunde mergeți, oamenii se simt mai bine, durerile îi părăsesc, necazurile lor dispar și ei prind curaj. Acest efect îl produc anumiți doctori foarte buni: prezența lor alungă suferința.

Când aveți obiceiul de a vă concentra asupra subiectelor foarte elevate, primiți mesaje din spațiu ca și cum obiectele și ființele s-ar reflecta într-o oglindă magică (Daath).

Când ajungeți să exersați o mare stăpânire de sine, începeți să intrați în posesia baghetei magice care dă toate

puterile (Kether). Nu uitați că nu puteți să vă impuneți în exterior până nu ați reușit să vă dominați ființa interioară.

De asemenea, pot fi asociate simboluri și celorlalte 6 sefiroturi. Pentru Hod (Mercur), o carte. Pentru Nestah (Venus), o floare, cea mai prețioasă dintre toate prin parfumul său: trandafirul, pentru că entitățile subtile sunt atrase de parfumurile subtile. Pentru Gebourah (Marte), o spadă, pentru a proteja pe alții și a ne proteja pe noi, trebuie - simbolic - să avem o spadă. Pentru Hessed (Jupiter), o coroană sau o tiară, simbolul regalității și preoției. Pentru Binah (Saturn), un schelet cu o seceră, simbolul timpului și eternității (a se vedea Cap. 15: „Binahii teritoriul stabilității”). Pentru Hohmah (Uranus), o roată sau un ochi, ochi care vede totul. De voi depinde acum să aprofundați aceste simboluri și să lucrați pentru a le forma în voi înșivă. A vrea să le posedați în exterior nu vă va servi poate la nimic, nu numai că vă veți pierde timpul, dar vă expuneți riscului de a devia psihic.

Niciun obiect simbolic nu trebuie luat în considerare în afara folosirii pe care o putem face în viața interioară, dacă nu, ajungeți în situații ridicole. Vorbim de piatra filosofală care transmută metalele în aur, dar suntem săraci. Vorbim de elixirul vieții fără de moarte și de panaceul universal, dar suntem bolnavi. Vorbim de oglinda și de bagheta magică (și chiar le avem, pentru că se găsesc în comerț!) dar rămânem orbi și slabi. Atunci, ce vor să însemne toate acestea? În voi înșivă trebuie să găsiți piatra filosofală, elixirul vieții fără de moarte, panaceul universal, oglinda și bagheta magică, și le veți găsi învățând să lucrați cu sefirele Malhouth, Iesod, Tiphereth, Daath și Kether.

Articol VI. Cap. 6 - Am Soph Aur: Lumina fără de sfârșit

Atunci când deschidem geamul dimineața și zărim soarele, suntem fericiți să vedem lumina sa, să simțim căldura sa și ne lăsăm penetrați de viața pe care o răspândește în univers. Dar dacă am putea părăsi pământul pentru a ne apropia de soare, am descoperi ceva

negru, obscur, care nu ne va mai bucura de loc. Iată un mister cu care ne-am mai întâlnit și înainte, pentru că o experiență analoagă au și toți cei care au mers foarte departe pe calea luminii. Și mulți dintre ei nu s-au mai întors, pentru că ridicându-se la acele înălțimi, nu s-au mai putut întoarce pe pământ. Fluturile se arde de flacăra lămpii care îl atrage. Cei care au vrut să atingă Absolutul au dispărut, topiți de puterea vibrațiilor sale. De aceea e spus că Kether, cea mai înaltă sefiră, absoarbe și pulverizează pe cei care o ating.

Acesta e sensul pe care trebuie să-l dăm povestirilor Vechiului Testament privind dispariția lui Enoh care: „mergea cu Dumnezeu; apoi n-a mai fost, pentru că Dumnezeu l-a luat: el a fost ridicat la cer pentru a nu mai vedea moartea.” ... și a lui Ilie care a fost luat de: „un car de foc cu cai de foc... și s-a ridicat la cer într-un vârtej”. Focul devorează obiectele și le transformă în flăcări și e la fel și cu lumina. Acestea vă par terifiante? Nu, pentru Inițiați, a fi absorbit de lumină, a se topi în acel spațiu despre care nu se mai știe dacă e lumină sau tenebre, e experiența cea mai dorită.

În Egiptul antic, atunci când discipolul atingea ultimul grad de Inițiere, marele preot însuși îi spunea la ureche: „Osiris e un zeu negru... Osiris e tenebre, de trei ori tenebre”. Cum putea fi negru Osiris, Zeul luminii și al soarelui? Discipolul era tulburat, pentru că negrul e simbolul răului și al necunoscutului. Să cauți lumina, să parcurgi un întreg drum pentru a descoperi la sfârșit tenebre! Realitatea e că Osiris e atât de luminos că pare obscur. Osiris e lumina de deasupra luminii. De ce se vorbește de „lumină orbitoare”? Aparent e o contradicție, dar în realitate, nu este. Chiar și noi, în planul fizic, nu numim lumină decât ceea ce ochii noștri pot să vadă. Ceea ce ei nu pot să vadă, numim umbră, noapte, și toate acestea sunt relative, în comparație cu unele animale care văd clar noaptea. Dacă nimic nu v-a pregătit să înțelegeți gândirea unui mare filosof, unui mare savant, oricare ar fi lumina pe care el o proiectează asupra anumitor probleme,

totul rămâne obscur pentru voi, și cu cât gândirea lui e mai luminoasă, cu atât e mai obscură pentru cei ce nu o pot sesiza. Cuvintele „tenebre”, „obscuritate” nu sunt utilizate pentru a defini obiectiv o realitate, ci pentru a exprima incapacitatea noastră de a o percepe. Și ceea ce noi numim lumină corespunde unei realități care se găsește la dispoziția noastră. De aceea putem spune că lumina iese totdeauna din tenebre.

Noi nu vom ști niciodată dacă tenebrele sunt adevărate tenebre sau ele ne apar așa din cauza incapacității noastre de a le vedea. Cum putem ști dacă tenebrele sunt sau nu sunt o realitate? Pentru a facilita înțelegerea, Inițiații, care au vrut să instruiască oamenii asupra misterelor lui Dumnezeu și ale creației, învață că lumina iese din tenebre. La începutul cărții Genezei, de exemplu, e scris: „Pământul era inform și gol. Erau tenebre la suprafața abisului și Spiritul lui Dumnezeu se plimba deasupra apelor. Dumnezeu spuse: Să fie lumină! Și a fost lumină”. Lumea celor zece sefiroturi pe care noi o studiem e cea a manifestării, din momentul de când Dumnezeu a spus: „Să fie lumină!” Dar aceasta nu înseamnă că înainte guvernau tenebrele, din contră. De aceea în Arborele sefirotic kabaliștii au numit spațiul de deasupra lui Kether: Am Soph Aur: lumina fără de sfârșit. Acest spațiu e ca un vâl întins pe care nu îl putem penetra. E Absolutul, Nemanifestatul, despre care nu avem nicio noțiune, și de unde Kether, Dumnezeu Tatăl, e o emanație.

Divinitatea pe care o înțeleg kabaliști este deasupra luminii și tenebrelor, deasupra lumilor create. Și pentru a exprima mai bine acest mister al Divinității, deasupra lui Am Soph Aur kabaliștii conceput o regiune pe care au numit-o Am Soph: fără sfârșit, și încă deasupra lui Am Soph, Am: fără. La originea universului este deci o negație. Dar „fără”, care semnifică absența, lipsa, nu semnifică implicit non-existența. Am nu e neantul absolut cum își imaginează unii Nirvâna hindușilor. De fapt, e exact invers. Am Soph Aur, ca și Nirvâna, nu e o non-existență, o neantizare, ci e o viață deasupra creației, a manifestării, și

numai de aici seamănă cu o non-existență.

Am, Am Soph, Am Soph Aur... Astfel au încercat kabaliștii să exprime realități care scapă înțelegerii noastre. Absolutul, nu putem vorbi de el, dar păstrați noțiunea și mulțumiți lui Dumnezeu, Tatăl vostru Ceresc care vă iubește, care vă ajută să creșteți și care lucrează în inima voastră, căci cuvintele sunt numai o manieră de a vă prezenta această realitate. Cereți Cerului să vă dea lumina pentru a penetra aceste Mistere spre care eu nu pot decât să vă orientez.

Articol VII. Cap. 7 – Materia universului: Lumina

„Să fie lumină!” După povestea din Geneză, în momentul în care Dumnezeu a pronunțat aceste cuvinte a început creația. Aceasta semnifică că nu a existat lumină înainte? Și cum a putut crea Cuvântul divin? Și aici tabloul Arborelui sefirotic, Arborele Vieții, ne ajută să înțelegem.

Înainte ca Dumnezeu să spună: „Să fie lumină!” această realitate pe care noi o numim lumină nu exista decât sub o formă pe care nu puteam să o concepem: Am Soph Aur. Și „cuvântul” lui Dumnezeu, care nu are evident nicio legătură cu ceea ce putem face noi, noi, numindu-l cuvânt, nu e decât un fel de a exprima ideea că, pentru a crea, Dumnezeu a proiectat ceva din EL Însuși. Această proiecție care era El, dar o nouă formă a Lui, noi o numim lumină. A spune că Dumnezeu a „vorbit” semnifică că El a avut voința de a se manifesta. Vă gândiți că e dificil de înțeles... Nu, să luăm un exemplu din viața cotidiană. Aveți o idee, dar unde este această idee? Unde o situați? Putem să o vedem și să o localizăm într-o anumită parte a creierului vostru? Nu. Și suntem obligați să recunoaștem că nu știm din ce materie este ea făcută. Dar în momentul în care exprimați această idee prin cuvânt, deja începem să-i percepem existența. În fine, când acționați conform acestei idei, ea se încarnează în materie, ea devine vizibilă. Cuvântul este un intermediar între planul gândirii pure și cel a realizării în materie. Aveți aici o imagine a procesului creației.

Acum, dacă alăturăm fraza din Geneză: „Dumnezeu

spuse: „Să fie lumină!” și prima frază din Evanghelia sfântului Ioan: „La început a fost Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu”, vom înțelege și mai bine ce raport există între Cuvânt și lumină. Lumina este substanța pe care Cuvântul divin, primul născut din Dumnezeu, a făcut să apară pentru a deveni materia creației. Veți spune că atunci când privim pietrele, plantele, animalele și chiar oamenii, nu vedem că ei sunt făcuți din lumină. Da, pentru că această lumină din ei s-a condensat ajungând pe punctul de a deveni opacă. Și dacă opunem în general materia luminii, e pentru că ignorăm că ceea ce numim materie este în realitate lumină condensată.

Kabbala învață că Dumnezeu a creat lumea prin condensări succesive. Pentru a ieși din această imensitate, din acest abis insondabil, din acest spațiu fără limite unde El e răspândit, Am Soph Aur, Absolutul, Necunoscutul și-a impus limite, apoi revărsându-se peste aceste limite El a format un receptacul pe care L-a umplut cu emanațiile sale. Acest receptacul e Kether, prima sefiră. Kether e prima manifestare a lui Am Soph Aur, nemanifestatul. Începând de aici, putem spune că toată creația nu e decât o succesiune de țâșniri și revărsări ale luminii originale. Kether revărsându-se a format Hohmah: Hohmah e ca un recipient care s-a umplut de apa lui Kether. Revărsându-se, ea s-a deversat în Binah, Binah în Hessed, Hessed în Gebourah, Gebourah în Tiphereth, Tiphereth în Nestah, Nestah în Hod, Hod în Iesod, și Iesod în Malhouth. Și pe măsură ce emanația divină a coborât pentru a forma noi lumi, ea a devenit din ce în ce mai densă. Dar e aceeași chintesență care a creat fără încetare noi forțe, noi culori, noi melodii, noi forme... Din emanație în emanație Dumnezeu a creat toate sefiroturile și astfel viața continuă să curgă din Izvorul infinit.

„La început a fost Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu... În El era viața și viața era în lumina oamenilor”. Pentru ca Kether să facă să țâșnească viața, trebuie să o primească de mai sus. El o

primește din Am Soph Aur, Am Soph Aur din Am Soph, și Am Soph din Am, absența, care așteaptă momentul de a deveni prezență...

Există deci o relație neîntreruptă dintre Absolut și Dumnezeu manifestat, și astfel se introduce în univers tot timpul ceva nou. Universul e o creație continuă și materia sa crește și se transformă fără încetare. Cum se stabilește acest contact între Absolut și Dumnezeu manifestat? Nu știm nimic. Da, și să mă ierte Dumnezeu de a mă afunda în astfel de probleme, pentru că trebuie să îndrăznim să mărturisim că nimeni nu știe nimic despre acest subiect. Atunci, veți zice, de ce vorbim despre acesta? Pentru că, în măsura în care noi suntem creați după imaginea lui Dumnezeu, după imaginea universului, ceva din noi, care scapă conștiinței noastre poate sesiza câteva fragmente ale acestei realități...

Viața nu este decât o traversare de energii, de aceea găsim de asemenea în tradiția kabalistică imaginea unui fluviu al vieții care tâșnește din Izvorul divin și coboară pentru a alimenta toate regiunile universului.

De la Kether la Malhouth, sefiroturile sunt vase sacre care se umplu din sursa inepuizabilă a vieții. Arborele și fluviul sunt deci două imagini complementare care arată curgerea și strălucirea vieții. Veți spune: „Dar arborele prinde rădăcini în jos, pe când fluviul izvorăște de sus”. Da, în lumea noastră materială arborii au rădăcinile lor în pământ, dar arborele cosmic are rădăcinile în înalt (a se vedea Cap. 9: „Împărăția lui Dumnezeu e asemănătoare unei semințe de muștar”).

Să luăm acum imaginea unui fluviu, păstrând tot timpul în minte că nu e vorba decât de o imagine destinată să traducă un aspect al realității. Dar realitatea însăși e mult mai complexă și trebuie deci pentru a o înțelege să introducem noi elemente.

Sefiroturile sunt repartizate pe trei coloane, aceasta semnifică deci că fluviul vieții nu curge în linie dreaptă de jos în sus. Am văzut că de o parte și de alta al Stâlpului central se află Stâlpul Clemenței polarizat pozitiv și cel al

Rigorii polarizat negativ. Trecând dintr-o sefiră în alta, emanația divină schimbă deci polaritatea. Aceasta explică că succedându-se unele pe altele, sefiroturile par de o natură opusă. Lui Hohmah, de exemplu, care reprezintă armonia, dragostea universală, îi urmează Binah, care reprezintă rigoarea implacabilă a decretelor divine. Acestei intransigențe a lui Binah îi urmează clemența lui Hessed; clemenței lui Hessed îi urmează îndrăzneala combativă a lui Gebourah, etc. Și cum fiecare sefiră corespunde unui atribut divin, unei virtuți divine, se explică de ce adjectivele atribuite lui Dumnezeu sunt atât de diferite și aparent contradictorii: milostiv, teribil, dulce, gelos, fidel, răzbunător... Ele exprimă caracterele opuse ale celor doi stâlpi.

Articol VIII. Cap. 8 - „Atunci Eternul a trasat un cerc la suprafața abisului”.

Când Dumnezeu vrea să coboare în lumea noastră, El trebuie să se îmbrace, așa ca noi. Și a se îmbrăca, semnifică a intra în materie. Dar cum Dumnezeu nu vrea să coboare și să se limiteze până la nivelul împrumutării unui corp fizic pentru a ne întâlni, El ne invită la El, în locuința Sa, care este și a noastră. Da, locuința noastră e în realitate infinit mai vastă decât ne putem imagina. Locuința noastră e universul pe care Dumnezeu îl penetrează, îl impregnează și susține prin prezența sa, și tocmai parcurgând acest univers putem să-L întâlnim.

A parcurge universul nu înseamnă numai să-l explorăm cu rachete și motoare spațiale, ci să-l studiem prin toate mijloacele pe care Creatorul ni le-a dat, prin organele simțurilor noastre fizice, desigur, dar mai ales și prin organele noastre spirituale, prin sufletul și spiritul nostru. Numai așa îl vom întâlni pe Dumnezeu. El nu va coborî până la noi; El s-a limitat deja în creație, El nu se va limita mai mult.

Vă gândiți: „Dar Dumnezeu este absolut liber! Cum trebuie să înțelegem această limitare?” Vă voi explica.

Sefirele Kether, Hohmah, Binah corespund acelei entități pe care religia creștină o numește Dumnezeu (a se

vedea cap: „Familia cosmică și misterul Sfintei Treimi”). Kether, Hohmah, Binah reprezintă Sfânta Treime, Dumnezeu în trei persoane. Această trinitate (pe care Kabbala o situează în planul emanațiilor, Atsilouth) este cea care a creat lumea și rămâne prezentă în ea.

Prima sefiră, Kether, reprezintă începutul tuturor manifestărilor; de aceea e identificată cu Tatăl. Și Kether a născut pe Hohmah. Ce este Hohmah? Este Cuvântul, adică o energie care s-a condensat, ordonat pentru a deveni materia creației. De aceea sfântul Ioan a scris: „La început a fost Cuvântul”.

Imaginați-vă că ați vrea să inventați un nou mijloc de a vă exprima: începeți prin a crea echivalentul unui alfabet. Acest alfabet cosmic să spunem că e Hohmah. Și acum, aveți literele, puteți să le aranjați, să le organizați pentru a forma cuvinte, fraze inteligibile și cu sens. Aceasta e cea de-a treia etapă, sefira Binah, materia primordială. Prin materia primordială trebuie să înțelegem esențe, nu elementele materiale pe care le cunoaștem și pe care le studiază știința. În Binah, substanța dată de Hohmah se diferențiază și numai după un lung proces de condensare va apărea în planul fizic sub forma unor corpuri pe care noi le denumim oxigen, hidrogen, fier, zinc etc... Elementele Cuvântului - litere și numere (literele alfabetului ebraic au o valoare numerică, numerele nu au o grafie distinctă: Alef = 1, Beth = 2, Ghimel = 3, etc...). - grupate în fraze, sunt arhetipul corpurilor materiale și au proprietăți determinate, de neschimbat. Fiecare element a primit locul său, compoziția sa, greutatea sa, proprietățile sale, și sefira a treia, Binah, este cea care le-a dat pe acestea.

Sefira Kether este deasupra timpului și spațiului. Spațiul a apărut cu Hohmah, reprezentat material de Mazaloth, zodiacul, iar timpul a apărut cu Binah, reprezentat de Chabtai, Saturn. Când Dumnezeu, adică Trinitatea Kether-Hohmah-Binah, se va retrage, nu v-a mai exista nici timp nici spațiu și universul va dispărea. Atunci când va lua sfârșit acest sacrificiu pe care îl implică

limitarea lui Dumnezeu, lumea creată se va întoarce în neant, dar din acest neant va apărea o altă creație despre care nu vom ști nimic.

Nimic nu e etern, cu excepția lui Dumnezeu însuși, și într-o zi toată creația va intra în El. Dar ce înțelegem prin acest cuvânt „creație?” Dacă am spune că e materia primordială emanată de Dumnezeu, elementele care o constituie, acestea sunt indestructibile, ele vor rămâne în Dumnezeu, și cu ajutorul lor, El va putea face să apară noi lumi. Dar dacă numim „creație” lumile pe care Dumnezeu le-a format cu aceste elemente, acestea nu sunt eterne. Tot ceea ce se naște trebuie să moară. Eternitatea nu e o suită de secole; este, dacă o putem spune – dar e dificil de a defini o astfel de noțiune – o calitate a materiei... Da, eternitatea e o fuziune a materiei și spiritului. Atunci când facem experiența eternității, e vorba de o senzație pe care o simțim: dacă se întâmplă să avem câteva secunde senzația eternității, aceasta e pentru că am intrat într-un ordin superior al lucrurilor, am fost proiectați într-o lume unde materia e animată de cele mai înalte vibrații ale spiritului.

Materia primordială e o substanță pe care Dumnezeu a proiectat-o și a condensat-o din EL Însuși. Ea e indestructibilă, eternă. Cu ajutorul acestei materii a creat Dumnezeu lumile, și aceste lumi se vor dezagrega într-o zi pentru a reapărea sub noi forme. Numai în acest sens putem spune că creația va avea un sfârșit.

„Cerul și pământul vor trece, spunea Iisus, dar cuvintele mele nu vor trece”. Când se exprima așa, Iisus se identifica cu a doua persoană a Trinității, Fiul, cea de-a doua sefiră, Hohmah, Cuvântul. Cerul și pământul vor trece, e adevărat, dar germenii care sunt în Hohmah, arhetipurile pentru un nou cer și un nou pământ, nu vor trece, pentru că sunt eterne.

„Atunci când Eternul a trasat un cerc la suprafața abisului, eram acolo”, spune Hohmah, înțelepciunea, în Cartea Proverbelor. Și ce este acest cerc? Frontierele pe care Dumnezeu însuși le-a trasat pentru a crea lumea. În

acest sens trebuie să înțelegem că Dumnezeu s-a limitat. A se limita înseamnă: a se închide într-un univers care funcționează și evoluează după legi proprii. În afară, deasupra acestui univers, ignorăm ceea ce există. Legile vieții pe care le studiază știința nu sunt altceva decât limitele pe care Dumnezeu le-a impus în creația sa. Aceste limite sunt cele care dau structură, formă, contur și coeziune materiei, o lume care nu ar fi circumscrisă în limite ar fi instabilă, nu ar putea subzista, pentru că în interiorul acestor limite toată materia este în mișcare și nu ar cere decât să scape.

Dumnezeu a trasat un cerc pentru a reține propria Sa substanță. Cercul e un traseu magic. În centru Dumnezeu a plasat nucleul creației și lucrarea Sa a început. În natură, totul ne relevă cum a procedat Dumnezeu pentru a crea lumea. O celulă, cu membrana sa, deja ne explică... Și dacă nu ar exista cutia craniană, unde ar fi creierul nostru?... E aceeași funcție ca și a pielii: ea servește ca limită. Observați lucrurile din jurul vostru și peste tot veți găsi o reflectare a acestui cerc pe care Dumnezeu l-a trasat ca limită a creației Sale. Dacă nu închidem un parfum în flaconul său, el se evaporă. Și chiar pentru a construi o casă trebuie la început să trasăm limitele sale: fără pereți, unde va fi casa? În domeniul spiritual, de asemenea, trebuie să înțelegem ceea ce semnifică limitele: înainte de a convoca spiritele luminoase pentru a le da o sarcină, magul se înconjoară de un cerc; și discipolul trebuie să știe de asemenea că cel puțin prin gândire trebuie să traseze în fiecare zi un cerc de lumină în jurul lui, pentru a conserva energiile sale spirituale.

Dumnezeu există sub toate aspectele, de la piatră, unde El este limitat la extrem și unde putem să-L atingem, până la substanța cea mai imaterială, lumina, și încă mai sus... El e omniprezent în pietre, plante, animale, oameni, îngeri și în toate ierarhiile celeste, și mai departe încă... El are membrele Sale profund afundate în creație, dar există regiuni unde El e mai liber. În formele mai dense ale materiei, El nu se mai poate mișca, dar în Împărăția Sa El

e liber. Dacă înțelegeți aceasta, ferestrele se vor deschide în fața voastră în fața unor orizonturi minunate...

Dumnezeu este liber, da, dar în afara lumii noastre. Atunci când intră în lumea noastră, El se găsește limitat. De aceea, când oamenii se indignează în fața unor evenimente și se revoltă spunând: „Dumnezeu nu ar trebui să permită astfel de lucruri!” arată că nu au înțeles nimic. Dacă ar poseda adevărata cunoaștere, ar înțelege tocmai că Dumnezeu nu poate interveni. Pe pământ, Dumnezeu e limitat, și noi suntem cei care îl limităm. Dumnezeu este simultan limitat și nelimitat. El e limitat în inimile noastre, dar El e liber în inimile îngerilor.

O să vă dau o imagine. Să presupunem că un om a vrut să se amuze cimentându-și un picior în pământ: el nu mai poate să-și extragă piciorul, dar restul corpului îi este liber. La fel, Dumnezeu acceptă să fie limitat, prizonier, dar numai în parte, în cimentul în care suntem! În ziua când Dumnezeu se va elibera retrăgându-și piciorul din ciment nu va mai exista umanitatea. Este evident numai o imagine, dar ea vă va ajuta să înțelegeți mai bine realitatea lucrurilor.

Pentru a se manifesta, Dumnezeu s-a limitat. Să mergem mai departe: chiar datorită acestei limitări noi existăm și putem să ne gândim și să vorbim despre acest subiect. Chiar Dumnezeu însuși ne dă această posibilitate. Proba că Dumnezeu există este tocmai faptul că sunt aici vorbindu-vă de El, și că voi sunteți aici de asemenea pentru a mă asculta. Dacă El nu ar exista, eu nu aș fi existat, și voi de asemenea. Tot ceea ce există este proba existenței lui Dumnezeu. Acum, dacă oamenii vor să-și facă altă idee despre Dumnezeu pentru a spune mai departe că El nu există... sau că El e mort, e treaba lor.

Iisus spunea: „Sunteți templul lui Dumnezeu cel viu”. Acest Dumnezeu al cărui templu suntem, este Dumnezeul manifestat, și El e mai mult sau mai puțin limitat în noi după gradul nostru de evoluție. Pe măsură ce noi evoluăm și ne purificăm, noi îl eliberăm pe Dumnezeu permițându-l să se manifeste mai liber în templul nostru ca putere,

lumină, dragoste, frumusețe... Desigur, aceste lucruri sunt dificil de înțeles și voi le veți uita, o știu. Dar ceva va rămâne în subconștientul vostru și într-o zi, când veți fi capabili să le înțelegeți, ele vă vor reveni în memorie. Dacă vreți să accelerați această înțelegere, trebuie să vă antrenați creierul, care este cel mai bun instrument. El nu slăbește în timp ca și alte organe, pentru că aici au depus puterile lor ierarhiile divine. Dar trebuie să-l exersăm prin activitatea gândirii. Gândirea este ca o scară pe care am primit-o de la Inteligența cosmică și e esențial să învățăm să ne servim de ea pentru a ne ridica.

Articol IX. Cap. 9 - „Împărăția lui Dumnezeu este ca o sămânță de muștar”.

A spune că Dumnezeu este absolut incognoscibil este o afirmație falsă. O Ființă ale cărei lucrări putem să le contemplăm zi și noapte nu e cu adevărat incognoscibilă. Dacă universul creat de Dumnezeu există și este accesibil măcar parțial celor cinci simțuri ale noastre precum și gândirii, este de asemenea și cu Dumnezeu. Deasupra lui Kether, Dumnezeu este peste puterea facultăților noastre, dar plecând de la Kether, abordăm noțiuni accesibile înțelegerii noastre.

Kether, prima sefiră, reprezintă începutul întregii manifestări, iar manifestarea subînțelege diviziunea, polarizarea, adică apariția unui principiu masculin și un principiu feminin, necesare pentru a crea.

Exemplul seminței ne va face să înțelegem mai bine această idee. Cât timp sămânța nu se „manifestă”, nu putem ști ceva despre ea. În ea, viața este înghețată. Dar dacă o puneți în pământ, ea se va diviza și un germen va apărea, care va deveni o tijă și va începe să crească: atunci veți începe să o cunoașteți. Dumnezeu a lăsat peste tot în natură urme care ne pot instrui. Dacă Dumnezeu, Absolutul, care conține totul, nu s-ar fi polarizat pentru a se manifesta, noi nu am fi existat și nu am fi putut cunoaște nimic, în același fel cum nu putem ști nimic despre o sămânță atâta timp cât ea nu germinează, cât timp ea nu se polarizează.

Tocmai această imagine a seminței a utilizat-o Iisus în Evanghelii: „Împărăția lui Dumnezeu este asemănătoare unei semințe de muștar pe care un om a luat-o și a semănat-o în câmpul său. E cea mai mică dintre toate semințele; dar când crește, devine un arbore așa de mare încât păsările cerului vin să locuiască în ramurile sale”. Împărăția lui Dumnezeu, e universul, iar Arborele sefirotic sau Arborele Vieții e o reprezentare simbolică dintre cele mai profunde a acesteia.

Priviți: semănătorul a pus sămânța în pământ, e prima sefiră Kether. Cât timp sămânța nu e plantată procesul vieții nu poate începe.

Fiind în pământ, sămânța se divizează, ea se polarizează, aceasta e Hohmah, înțelepciunea, binarul, opoziția pozitiv și negativ, opoziția sus și jos. Forțele conținute în Coroană încep să se divizeze, încep să se opună unele altora. Iată de ce toți cei care nu înțeleg dualitatea, contrariile, binele și răul, nu pot înțelege înțelepciunea.

Dar în realitate aceste forțe nu sunt complet divizate, ele rămân legate prin Coroană care le spune: „Sunteți masculin și feminin, pozitiv și negativ, deci uniți-vă și lucrați în lume”. Ele se unesc și aceasta e Binah, Inteligența, care le armonizează. Cum a ordonat Coroana, Binah reconciliază contrariile și germenele apare.

Kether, Hohmah și Binah sunt rădăcinile înfipite în solul lumii din înalt. Veți spune: „Dar rădăcinile unei plante sunt înfipite jos, în sol!” Da, pentru o plantă, rădăcina reprezintă capul. Dar adevăratul cap este în înalt. Omul e de asemenea un arbore ale cărui rădăcini sunt plantate în înalt, în Cer. Ca și cele trei sefire Kether, Hohmah și Binah, adevăratul nostru cap este afundat în solul lumii divine.

Acum, pentru ca planta să apară deasupra solului, trebuie să intervină cea de-a patra sefiră, Hessed: Mila. Hessed reprezintă trunchiul arborelui, această forță care încearcă să reziste orice s-ar întâmpla.

Cea de-a cincea sefiră Gebourah: Forța, corespunde ramurilor care încep să se întindă în toate părțile. Când un

om, o societate, un popor, devin puternici ei reușesc să se răspândească peste tot.

Cea de-a șasea sefiră, Tiphereth: Frumusețea, sunt frunzele care nu numai că dau un aspect arborelui dar îi permit să respire și să se hrănească cu lumină.

După frunze, apar mugurii (bobocii): e cea de-a șaptea sefiră, Nestah: Victoria. Dacă a ajuns până la stadiul mugurilor, aceasta înseamnă că arborele a fost capabil să învingă toate dificultățile, și va da fructe.

Acum se face o mare lucrare în muguri care vor da naștere florilor. E cea de-a opta sefiră, Hod: Gloria, preamărirea. Arborele se acoperă cu flori, el oferă parfumuri, ca niște esențe, pentru a celebra gloria Eternului.

În fine, în floare se formează fructul pe care soarele îl coace și îi dă culoare. E formarea copilului, cea de-a noua sefiră, Iesod: Baza, iar fructul va fi punctul de plecare a unei alte vieți, a unui nou arbore.

Și pentru că fructul produs de sămânță conține el însuși semințe, el este Malhouth, cea de-a zecea sefiră. De la 1 cât era, sămânța a devenit 10, adică simbolic, multitudinea. Fiecare grăunță sau sămânță produsă de fruct reprezintă Malhouth, Împărăția lui Dumnezeu. Cum să recunoaștem că e chiar Împărăția lui Dumnezeu? Plantați grăunța și toate celelalte atribute vor apărea. Deci, Malhouth și Kether se reîntâlnesc, începutul și sfârșitul lucrurilor e identic. Iată de ce Iisus spunea că Împărăția lui Dumnezeu (Malhouth) poate fi comparată cu o sămânță de muștar.

Acum, poate vă gândiți: „Toate acestea sunt foarte bune, dar cum putem să le aplicăm în viața noastră interioară?” Puteți face multe lucruri. Sămânța de muștar poate fi interpretată ca un gând sau un sentiment. Ce este un gând, un sentiment? Un grăunte, în aparență minuscul. Atunci, plantați-l, și dacă e pur, dezinteresat, intens, și dacă îi creați condiții bune, el va fi punctul de plecare pentru edificarea Împărăției lui Dumnezeu. „Păsările cerului vor veni să se adăpostească în ramurile lui”,

spunea Iisus. Păsările, aceștia sunt îngerii: ei vin să-l viziteze pe omul care a îmbrățișat viața spirituală, ei găsesc un adăpost în el, ei se instalează definitiv și îl umplu de lumina și de grația lor.

E spus că Dumnezeu a creat omul după chipul și asemănarea Sa. Ce înseamnă aceasta? O veți înțelege atunci când veți fi meditat mult timp asupra imaginii seminței și al arborelui. Toată problema asemănării este conținută în sămânța arborelui.

Articol X. Cap. 10 - Familia cosmică și misterul Sfintei Treimi

Nu există nimic în lumea vizibilă care să nu fie o reflectare, o reprezentare a lumii invizibile. Să luăm exemplul familiei, schematic: tatăl, mama, fiul, fiica: e o realitate pe pământ. Ei bine, trebuie să înțelegem că la un nivel mai elevat familia există de asemenea, sub formă de principii cosmice care lucrează în univers.

Și aceste principii cosmice sunt reprezentate prin numele sacru al lui Dumnezeu, Iod, He, Vav, He pe care tradiția kabalistică îl numește de asemenea Tetragrama (de la grecescul „tetra”: patru, și „gramma”: literă). Cele patru litere ale numelui lui Dumnezeu corespund celor patru principii care acționează în univers și care acționează de asemenea în om, pentru că omul a fost creat după imaginea universului.

Iod, e principiul masculin creator, forța primordială, care e la originea tuturor mișcărilor: spiritul, Tatăl.

He reprezintă principiul feminin care absoarbe, conservă, protejează și permite principiului creator să lucreze în ea: sufletul, Mama.

Vav reprezintă Fiul care se naște din unirea Tatălui și a Mamei. El e primul copil a acestei uniri și se manifestă de asemenea ca principiu activ, dar la un alt nivel. Fiul e intelectul, care merge după linia lui Iod, și de altfel grafic, Vav este o prelungire a lui Iod.

Al doilea He reprezintă Fiica. Fiica e repetiția Mamei, e inima.

Cele patru litere ale numelui lui Dumnezeu

reprezintă deci Tatăl: spiritul, Mama: sufletul, Fiul: intelectul, și Fiica: inima.

În Arborele Vieții, aceste patru principii corespund primelor sefire: Kether este Tatăl, Hohmah este Fiul, Binah este Fiica. „Și Mama?” veți întreba voi. Mama corespunde sefirei Daath (a se vedea Cap. 2). Ea este Mama Divină pe care kabaliștii au menționat-o sub numele de Shekinah. Shekinah este soția lui Dumnezeu... Da, Dumnezeu are o soție, să mă ierte creștinii și să nu fie ofensați! Și eu sunt creștin, dar acesta nu e un motiv pentru a nu reflecta și a nu încerca să înțeleg realitatea lucrurilor.

Intenția mea – și cea a kabaliștilor – nu este de a da o soție lui Dumnezeu în sensul în care pe pământ un bărbat se căsătorește cu o femeie. Dar în măsura în care familia este o realitate jos, ea este de asemenea o realitate și sus; numai că această realitate se manifestă diferit: e vorba de o analogie și nu de o identitate. În Tabla de Smarald, Hermes Trismegistul spune: „Tot ceea ce e jos este „ca și” ceea ce este sus, și tot ceea ce este sus este „ca și” ceea ce este jos”. E vorba de o analogie, de o asemănare.

Creștinii repetă: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, fără să se mire că, în această Trinitate, niciun principiu feminin nu e menționat. Totuși, nu putem să nu ne punem această problemă. Când auzim enumerarea: Tată, Fiu... care sunt termeni care evocă familia, cum să nu fim surprinși când al treilea membru al acestei familii este Spiritul Sfânt? Și ce e o familie în care lipsește mama? În această familie ea e absentă: a fost ea înlocuită de Sfântul Spirit, și de ce? Ar trebui să-i întrebăm pe Părinții Bisericii de ce au judecat că e bine să facă din Dumnezeu un celibatar îndârjit! Cele trei entități ale acestei Trinități: Tatăl, Fiul și Sfântul Spirit sunt masculine și e anormal să nu fie niciun loc pentru principiul feminin. Pentru că, înțelegeți-mă bine, e vorba de principii.

Da, din cauză că au eliminat atât de mult Mama Divină ca principiu cosmic, teologii creștini au dat apoi un astfel de loc Mariei, deși ar trebui poate văzut în Fecioarele negre care se găsesc în anumite biserici, o

urmă a acestei Mame cosmice.

Ei i-au dat un prea mare loc, atribuindu-i virtuți și puteri pe care o femeie nu le-ar putea avea. A fost declarată „Imaculata Concepție”, adică „concepută fără păcat”, deci ferită de păcatul original, și chiar că l-a „conceput pe Iisus prin intermediul Sfântului Duh”. Eu nu sunt contra; dacă acestea fac bine unora, să aibă o asemenea imagine despre mama lui Iisus, să continue! Numai că sunt obligat să constat că acestea contrazic toate legile naturii stabilite de Inteligența cosmică. Oricare ar fi grandoarea, elevarea și caracterul unui om, din punct de vedere fizic, el nu poate fi conceput de Spiritul Sfânt.

Cum se poate confunda Maria cu Mama Divină? O stimez pe Maria, o apreciez, nu vreau să o micșorez, dar oricât de sfântă ar fi, nu putem face din ea Mama Divină! Creștinii nu au înțeles nimic din imensitatea acestui principiu cosmic, care e partea feminină a principiului creator. Ființa pe care o numim Dumnezeu și pe care creștinismul o prezintă ca o putere masculină este în realitate masculin și feminin. Pentru a putea fi vorba de creație, manifestare, trebuie să fi avut loc o polarizare, adică prezența unui principiu masculin și a unui principiu feminin. Pentru a se manifesta, Dumnezeu trebuie să fie deodată masculin și feminin. Aceste lucruri se învață de asemenea în Inițierile orfice: Dumnezeu este mascul și femelă.

De ce Părinții Bisericii au suprimat-o pe Mama Divină? Erau atât de puritani încât ideea unei soții a lui Dumnezeu îi ofensa? Adevăratul motiv este fără îndoială faptul că l-au identificat absolut pe Iisus cu Crist, pe punctul de a pretinde că El e chiar fiul unic a lui Dumnezeu, coborât pentru a se încarna pe pământ, și trebuia evident să i se dea o mamă care să nu aibă aproape nimic omenesc. Ei au identificat Maria cu Mama Divină, cum l-au identificat pe Iisus cu Crist. Dar este acesta adevărul? Maria a fost o femeie, ea nu e Mama Divină care a format toate lumile. Maria nu este Mama lui Dumnezeu, ea a fost mama lui Iisus, și Iisus nu este un principiu

cosmic, Iisus a fost un om, unul dintre cei mai mari printre fiii lui Dumnezeu care au coborât pe pământ, dar era un om, și Crist este principiul cosmic care a venit să locuiască în el. De ce să confundăm totul? Și Maria era, bineînțeles, o femeie excepțională, pentru că Cerul a ales-o pentru a fi mama unei anumite ființe, dar nu putem să-i dăm locul Mamei Divine.

Cele patru litere ale numelui lui Dumnezeu Iod He Vav He reprezintă deci cele patru principii care sunt la baza creației: Tatăl Ceresc și Mama Divină care se prelungesc în Fiu și Fiică. În Arborele sefirotic aceștia sunt: Kether: Tatăl, Daath: Mama, Hohmah: Fiul, Cuvântul, și Binah: Fiica, Natura.

Veți spune: „Dar atunci, trebuie să respingem Trinitatea Tată - Fiu - Sfântul Duh?” Nu, dar trebuie să înțelegeți cui corespund aceste trei principii. Creștinismul definește Sfânta Treime ca misterul unui singur Dumnezeu în trei persoane. Nu, Sfânta Treime nu e un mister, sau mai degrabă nu e un mister decât în măsura în care oamenii nu au știut să se servească de legea analogiei. Pentru a înțelege, trebuie să facem apel la soare.

Soarele este această formidabilă putere creatoare de viață care se manifestă prin lumină și prin căldură. Cel care este capabil să aprofundeze aceste manifestări va descoperi relațiile care există între viața, lumina și căldura soarelui și Sfânta Treime: Tată - Fiu - Sfânt Duh. La toate nivelele creației, de la planul fizic la planul divin, regăsim aceste trei principii: viața, lumina, căldura. În planul spiritual, viața se manifestă ca înțelepciune (lumină) și ca dragoste (căldură), și acestea sunt cele trei principii: viață, înțelepciune și dragoste pe care le regăsim în Sfânta Treime: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, care sunt nedespărțite unele de altele cum sunt nedespărțite viața, lumina și căldura soarelui. Vedeți, misterul unui singur Dumnezeu în trei persoane nu e atât de dificil de elucidat. Ceea ce rămâne misterios e numai imensitatea, splendoarea acestei esențe primordiale de unde au izvorât toate existențele, asupra ei nu vom reuși niciodată să medităm suficient.

În Arborele sefirotic, Sfânta Treime este deci reprezentată de cele trei sefire Kether, Hohmah și Binah. Când pronunțăm cuvântul „Dumnezeu”, trebuie să știm că în realitate atingem primele trei sefire. „Dar atunci, veți spune, care sunt legăturile lor cu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh? Le putem pune în corespondență?” Da, dar cu condiția de a ști să mânuim corespondențele inteligent, cu delicatețe.

Kether, coroana, reprezintă Tatăl, Izvorul vieții; aceasta e clar, această corespondență nu reprezintă nicio dificultate.

Hohmah, înțelepciunea, cea de-a doua sefiră, născută din Tatăl, poate fi considerată ca Fiul, Cuvântul rostit de Tată, lumina pe care El a proiectat-o din Sine însuși pentru a crea.

Binah, cea de-a treia sefiră, corespunde Sfântului Duh care e deci considerat ca o putere feminină. Mulți se vor indigna: „Cum? Sfântul Duh e o femeie?” Eu n-am vorbit de o femeie ci de o putere feminină, de un principiu feminin. Și apoi, de ce să fiți șocați? Ați fost șocați când ați văzut reprezentat Sfântul Duh sub forma unei porumbețe? Ori, ce este o porumbeță altceva decât o pasăre de genul feminin. Și Sfântul Duh, pe care Noul Testament îl numește Paraclet, adică în greacă, cel ce ajută, protejează, care consolează, e o expresie a dragostei, a căldurii. Deci, trebuie să mergem mai departe în înțelegerea sa!

Acum, cum v-am mai explicat (a se vedea tomul 10 din Opere Complete, Cap. 4: „Cum să regăsim Sfânta Treime în soare” și Cap. 15: „Soarele este după chipul și asemănarea lui Dumnezeu”) aceste corespondențe nu au nimic absolut și putem de asemenea considera că Fiul reprezintă dragostea, pentru că El e cel ce se oferă etern să se sacrifice pentru salvarea lumii; și că Sfântul Duh poate reprezenta înțelepciunea, pentru că el a coborât peste apostoli sub forma limbilor de foc și le-a dat facultatea de a profeti și de a vorbi în limbi. Și tot de acest Sfânt Duh vorbea Iisus când spunea discipolilor săi, în momentul despărțirii: „Am multe să vă mai spun, dar nu

puteți să le duceți acum. Când Mângâietorul va fi venit, Spiritul adevărului, vă va conduce în adevăr". Singurul punct sigur este că Kether reprezintă Tatăl, viața, cu cele două manifestări: căldura și lumina, care se pot transforma una în alta, cum este de asemenea și în planul fizic.

Dacă veți accepta să duceți mai departe efortul vostru și să veniți cu mine încă mai departe în înțelegerea acestor lucruri, voi adăuga: după tradiția kabbalei, Hohmah, înțelepciunea, este un principiu feminin, interpretat ca soția lui Dumnezeu, Shekinah, și ea reprezintă deci Mama. „Atunci, veți spune, unde e Fiul acum?” Fiul e unit cu Mama, ei sunt inseparabili unul de altul. Cum să vorbim de o mamă fără să ne gândim la fiul său, și cum să vorbim de un fiu fără să ne gândim la mama sa? Găsim o reprezentare a acestei idei în tablourile Fecioarei cu Pruncul. Câți pictori au reprezentat-o pe Maria ținându-l pe Iisus în brațele sale sau pe genunchi! Copilul este în centru, și după maniera în care priviți tabloul, puteți să nu-l vedeți decât pe el sau să sesizați ansamblul: copilul și mama. Dar chiar dacă nu priviți decât copilul, mama sa e acolo.

Când adoptăm aceste corespondențe: Kether Tatăl, Hohmah Mama și Fiul, o găsim pe Fiică în Binah, și toată familia e reconstituită. Veți spune că nu mai înțelegeți nimic... Din contră, nimic nu e mai clar nici mai precis, și aceasta e Kabbala vie. Numai că, nu putem pătrunde în acest domeniu decât cu o gândire liberă, degajată. Numai cu această condiție vom găsi tot timpul noi bogății de descoperit sau de aprofundat.

Este foarte important să înțelegem sensul Trinității, acel pe care Kabbala îl explică în fața ochilor noștri. Dar și mai important este de a învăța să comunicăm zilnic cu această Trinitate prin intermediul luminii și căldurii soarelui. E o lege care nu voi înceta niciodată să o repet, pentru că ea este o lege de bază a vieții spirituale: tot ceea ce există jos în lumea noastră fizică este imaginea a ce există sus în lumea divină. Sfânta Treime nu este nici în lumina, nici în căldura, nici în viața soarelui, ea este

deasupra acestora; dar prin intermediul acestei lumini, acestei călduri, și acestei vieți, noi vom putea să ne apropiem de Ea, să intrăm în comuniune cu Ea și să o facem să ne penetreze pentru a putea primi toate binecuvântările Ei.

Articol XI. Cap. 11 – Corpul lui Adam Kadmon

Arborele Vieții este universul pe care Dumnezeu îl locuiește și îl impregnează cu existența sa; el reprezintă viața divină care circulă prin toată creația. Și ființa umană, care a fost creată după chipul lui Dumnezeu, este deci de asemenea o imagine a universului. Desigur, când observăm manifestările majorității oamenilor, putem spune că omul nu e mare lucru. Da, omul nu e aproape nimic, dar el e de asemenea universul întreg, el e Dumnezeu.

Inteligența noastră, care nu poate concepe decât lumea în trei dimensiuni, este incapabilă să observe omul sub toate aspectele. Ceea ce vedem, atingem și auzim despre el nu reprezintă decât un aspect foarte limitat. Omul veritabil, nu îl cunoaștem, nu cunoaștem despre el decât învelișurile. Ca și scafandrul îmbrăcat în costum sau eschimosul învelit în multe piei, omul e acoperit de multe piei, și numai pe ele le cunoaștem, mai mult sau mai puțin. Dacă am putea, pentru a spune așa, să retragem aceste piei unele după altele, am descoperi un punct minuscul, un atom de lumină. Dar în același timp înțelegem că omul e imens de mare și că îmbrățișează universul întreg. Aceste două afirmații sunt adevărate în același timp, și acest adevăr e simbolizat prin cercul cu un punct în centru, semnul soarelui: punctul infinit de mic, fără dimensiune, și cercul infinit de mare, care strânge și unifică totul. De noi depinde acum să căutăm acest om, cel adevărat, cel care e în noi, cel care e după chipul lui Dumnezeu.

Când Kabbala vorbește de creația omului, nu e vorba de ființele umane care suntem, ci de Adam Kadmon, nume care semnifică omul (Adam) primordial (Kadmon). Adam Kadmon este omul cosmic al cărui corp e format din constelații și din lumi. Acesta e corpul lui Adam Kadmon, prima ființă creată de Dumnezeu. Și Dumnezeu este

deasupra întregului univers creat, El este deasupra sefirei Kether. Acest Adam începe în Kether. Kether e capul lui Adam Kadmon. Hohmah este ochiul lui drept și partea dreaptă a feței sale. Binah este ochiul stâng și partea stângă a feței sale. Hessed este brațul drept, Gebourah brațul stâng, Tiphereth inima și plexul solar, Netsah coapsa dreaptă, Hod coapsa stângă, Iesod sexul și Malhouth picioarele.

Adam Kadmon este arhetipul, iar noi suntem o celulă, o reflexie a lui. Putem stabili asemănări între Adam Kadmon și entitatea pe care creștinii o numesc Crist, pentru a vă arăta relațiile care există între ei, dar mă tem că o să vă tulbur.

Tot ceea ce putem spune despre subiectul om este aproximativ ca ceea ce putem spune despre subiectul Dumnezeu. De aceea suntem obligați să ne servim de imagini, de simboluri, de analogii. Studiind Arborele sefirotic, care e o reflexie a universului, vom cunoaște adevăratele dimensiuni ale omului. Și invers, putem avea o idee despre univers știind că omul a fost creat după imaginea sa. Aceasta înseamnă că studiind omul, natura sa, funcțiile sale, ajungem să cunoaștem universul. Pentru că totul se reflectă în om. Pentru a găsi soluția problemelor filosofice cele mai abstracte, e suficient să observăm omul.

Omul e o cheie și este construit după forma unei chei. De ce vechii egipteni reprezentau pe hierofanții lor cu acest simbol în mână? Cheia e un rezumat al omului, și cu această cheie Inițiatul poate deschide cele 50 de porți ale lui Binah, Mama cosmică, materia primordială. Cel ce posedă cheia reușește să deschidă cele 50 de porți, adică să cunoască toate proprietățile numerelor și entităților, ca și toate relațiile care se pot stabili între ele. El urcă și coboară pe scara cosmică și toată bogăția universului creat de Dumnezeu este la dispoziția sa, din moment ce a descoperit în el cheia pentru a descoperi toate porțile.

Oricare ar fi gradul său de evoluție, ființa umană, creată după chipul lui Dumnezeu, e locuită de un suflet superior care atinge Cerul și care e o emanație a lui

Dumnezeu însuși. De aceea existența voastră nu va avea sens decât atunci când veți intra în contact cu acest suflet nemuritor care e lumină, armonie și putere. Prin intermediul acestui suflet puteți comunica cu Creatorul și în același timp cu universul pe care El l-a creat, pentru că sufletul este el însuși o chintesență a acestui univers. Și dacă vă gândiți la el, dacă veți recurge mai des la el, veți începe să înțelegeți cine este Eul vostru veritabil. Atunci, conștiința voastră se va trezi, vibrațiile sale vor deveni mai intense, până în ziua în care se va contopi în conștiința acestui Suflet sublim, și veți una cu Dumnezeu.

Omul își are originea în Dumnezeu, și Dumnezeu este Cel care lucră prin intermediul lui. Într-o zi omul se va întoarce la Dumnezeu, el va dispărea topindu-și entitatea individuală în Dumnezeu. Desigur, această idee nu va place unora, care văd în aceasta un atentat al libertății lor individuale. Dar fie că o vor sau nu, este aceasta realitatea. Deci, cât de des puteți, în loc să pierdeți timpul cu inutilități, cu repetarea necazurilor, păsurilor voastre și așa mai departe, gândiți-vă la acest suflet care sunteți, dar care nu se suprapune exact cu voi înșivă pentru că nu știți cum să vă uniți cu el. Repetând des acest exercițiu, veți simți încet încet pacea și bucuria – mai ales bucuria – învăluindu-vă.

De la pietre și plante până la Arhangheli și până la Dumnezeu, tot ceea ce există în univers există de asemenea și în om. În corpul nostru fizic chiar, toate elementele creației sunt prezente. Nimic nu lipsește, de aceea putem progresa până la infinit fără să ne oprim niciodată. Dar pentru aceasta trebuie să lucrăm asupra materiei noastre, făcând-o mai suplă, transparentă și să o facem să vibreze până ea va putea exprima lumea divină. Astfel ne vom putea manifesta într-o zi în plenitudine, așa cum suntem în înalt.

Dar pentru a ne ghida în viața noastră spirituală și pentru a ne orienta pe ce drum să mergem, avem nevoie de o metodă. Pentru mine, v-am spus, această metodă este lucrul cu Arborele sefirotic. De aceea insist în fiecare zi să

învățați să aprofundați toate aspectele lui. Cu Malhouth, concretizați lucrurile. Cu Iesod, vă putificați. Cu Hod, le înțelegeți și le explicați. Cu Nestah, le dați grația. Cu Tiphereth, le iluminați. Cu Gebourah, luptați pentru a le apăra. Cu Hessed, le subordonați ordinului divin. Cu Binah, le dați stabilitate. Cu Hohmah, le faceți să intre în armonia universală. În fine, cu Kether, puneți pe ele sigiliul eternității.

Învățați să meditați asupra celor zece sefiroturi având în conștiință că Arborele Vieții e în voi, și că singura activitate care merită făcută este de a-l face să crească, să înflorească și să dea fructe. Câți ani, câte reîncarnări trebuie să aibă fiecare dintre voi, pentru a deveni fiecare dintre voi cu adevărat Arborele Vieții... aceasta nu trebuie să vă preocupe. De mii de ori va trebui să veniți, poate, până când aceste zece sefire care sunt înscrise în voi vor începe să vibreze și până când ființa voastră interioară va fi luminată de toate luminile Arborelui Vieții.

Articol XII. Cap. 12 - Malhouth, Iesod, Hod, Tiphereth: Arhanghelii și Anotimpurile

Trecerea de la un anotimp la altul în cursul anului se produce, o știți, atunci când soarele trece prin cele patru puncte cardinale numite solstiții și echinoctii. Acestea sunt ca niște noduri de forțe cosmice, și în acele perioade, noi energii se revarsă pe pământ. Dar, reînnoirea acestor forțe nu se face automat, din cauză că se repetă regulat în fiecare an. Nu, toate aceste schimbări se produc prin munca entităților care au sarcina de a se ocupa de pietre, plante, animale și oameni. Cele patru anotimpuri sunt plasate sub influența a patru arhangheli: Raphael prezidează primăvara, Ouriel vara, Mikhael toamna, Gabriel iarna. După tradiție, Raphael, Ouriel, Mikhael și Gabriel sunt printre cei „Șapte îngeri care se țin în fața gloriei lui Dumnezeu”.

Când se apropie echinoctiul de primăvară, toate spiritele și forțele naturii lucrează sub conducerea lui Raphael pentru a reanima viața peste tot în univers. În regnul vegetal acțiunea lor e mai spectaculoasă, dar ea

atinge de asemenea și mineralele, animalele și oamenii. Această reînnoire a vieții în natură e sinonimă cu regenerarea omului, adică cu vindecarea.

Singura mențiune care e făcută despre Raphael în Scripturi se găsește în Cartea lui Tobie. E o aventură extraordinară! Într-o zi, bătrânul Tobit, care a orbit, primește vizita unui tânăr care se prezintă sub numele de Azaris, fiul unuia din părinții săi, și îi propune să îl însoțească pe fiul său Tobie până în Medie pentru a căuta o sumă de bani pe care Tobit a lăsat-o depusă de mai mult de douăzeci de ani. Tobit a acceptat. În drum, Azaris l-a instruit pe Tobie dându-i sfaturi; i-a sugerat chiar să ceară mâna lui Sara, fiica unui om care le-a oferit ospitalitate. Asupra lui Sara era un blestem: ea s-a căsătorit de șapte ori și de fiecare dată, imediat după ceremonia căsătoriei, demonul Asmodée a făcut să moară soțul său. Pentru a anula blestemul, Azaris l-a sfătuit pe Tobie să pescuiască un anumit pește, să-i scoată ficatul și inima și să le ardă: fumul a pus pe fugă demonul. Tobie s-a căsătorit apoi cu Sara. Călătoria a continuat... Banii depuși au fost recuperați și în drumul de întoarcere spre casă Azaris i-a spus lui Tobie: „Îți garantez că ochii tatălui tău se vor deschide, dacă vei pune pe ei fiere de pește: medicamentul v-a acționa și îi va trage de pe ochi piele albă.”... Tobie s-a conformat indicațiilor primite și a redat astfel vederea tatălui său. În final, când Tobie și tatăl său a vrut să ofere cadouri acestui extraordinar tânăr care le-a adus atâta bine, Raphael s-a făcut cunoscut: „Vă voi spune tot adevărul. Eu sunt Raphael, unul dintre cei șapte îngeri care se țin tot timpul gata să apară în fața gloriei lui Dumnezeu.”... și a dispărut. E o poveste foarte frumoasă – v-am rezumat-o rapid, dar merită să o citiți în întregime („Cartea lui Tobie” nu figurează în Biblia catolică).

În sfera lui Hod, kabaliștii au plasat planeta Mercur. Ori, zeul Mercur (Hermes în mitologia greacă), este zeul călătorilor și al sănătății. Este exact rolul pe care l-a jucat Raphael față de Tobie pe care l-a însoțit pe întreaga durată a călătoriei sale și l-a instruit în arta vindecării relelor

corpului (orbirea tatălui său) și relexor sufletului (agresiunea demonului). Și nu din întâmplare, în zilele noastre, caduceul lui Hermes este simbolul medicilor.

Marea sărbătoare a primăverii este Paștele, care celebrează reînvierea lui Crist în toată natura și trebuie să fie de asemenea reînvierea noastră. În această perioadă nu e suficient să remarcăm că păsările cântă, că arborii se acoperă de frunze; e o întreagă muncă de făcut, o muncă de reînnoire. În fiecare dimineață, când veniți la răsăritul soarelui, nu trebuie să aveți în cap altceva decât această reînnoire. Deci, lăsați toate celelalte subiecte deoparte, tot ce este deja vechi și perimat, pentru a putea primi în fine noua viață și pentru a putea intra în comunicare cu acest mare curent care vine din inima universului.

Vara e plasată sub influența lui Ouriel și acest nume are o semnificație magnifică: „Dumnezeu este lumina mea”. Cu toate acestea, nu găsim nicio mențiune a acestui arhanghel în Scripturi. Pe durata verii, toată natura este în foc, aerul însuși e înfierbântat, și în ziua de 24 iunie, ziua sărbătorii lui Ioan Botezătorul, în momentul solstițiului de vară, se aprind tradițional focuri pentru a celebra prin cântece și dansuri victoria căldurii și a luminii. Dar Biserica nu a încurajat această manieră de a-l sărbători pe Sfântul Ioan care aduce aminte de vechile ritualuri păgâne, pentru că aceste reuniuni de bărbați și femei care cântă, dansează și beau în jurul unui foc o noapte întreagă, sfârșesc inevitabil în senzualitate și orgii.

Sărbătoarea Sfântului Ioan, e adevărat, se situează în momentul când soarele intră în Cancer – semn dominat de Venus – nu e sărbătoarea focului spiritual, ci a focului fizic, terestru. Ouriel este arhanghelul lui Malhouth, sfera pământului, și focul peste care domnește nu e numai cel care face să se coacă grânele și fructele arborilor, ci e și focul interior al planetei care întreține o întreagă materie în fuziune, unde se elaborează metale, minerale și care se asimilează cu infernul.

În unele tradiții, vara e simbolizată de un dragon care scuipă foc. Dragonul este acel animal mitic care

trăiește sub pământ și nu iese la suprafață decât pentru a arde, a devora și a distruge. Dar el e de asemenea paznicul tuturor comorilor ascunse, pietrelor și metalelor prețioase, fructele pământului, și, pentru a pune mâna pe aceste comori, trebuie să fim capabili să-l înfruntăm și să îl învingem. Aici, de asemenea, numeroase tradiții, mai ales în povești, celebrează eroi îndrăzneți și puri care au fost capabili să-l învingă pe dragon pentru a pune mâna pe bogățiile sale. Iată povestiri asupra cărora discipolul trebuie să mediteze: nu trebuie să ne lăsăm mâncați de dragon din cauză că vara eliberează forțele subterane.

Din păcate, din ce în ce mai mult, din cauză că vara majoritatea oamenilor iau vacanță, se vede că acest anotimp a devenit cel al eliberării instinctelor și mai ales al lenii interioare și senzualității. Veți spune: „Dar e normal, pentru că natura însăși ne invită”. Natura inferioară, da. A venit momentul pentru voi de să înțelegeți importanța celor cinci planuri din care este constituită fiecare sefiră. Dacă rămâneți la nivelul inferior al lui Malhouth, Pământul, evident, veți fi înghițiți de instincte. Dar dacă faceți o muncă interioară pentru a vă eleva în această sefiră și veți intra în relație cu Sufletele glorioase, Ischimii, cu arhanghelul Ouriel și cu domnul Adonai Meleh, nu numai că veți învinge dragonul, dar veți putea pune mâna pe bogățiile lui, adică vor apărea noi posibilități spirituale în urma acestei munci de stăpânire a forțelor obscure care sunt în voi.

Toamna este plasată sub influența lui Mikhael, arhanghelul Soarelui în sefira Tiphereth. Mikhael este cel mai celebru înger; numele său înseamnă: „Cine este ca și Dumnezeu?” Tradiția inițiatică povestește că Lucifer era cel mai mare dintre Arhangheli. În puterea sa, el a început să se creadă egalul lui Dumnezeu și a vrut chiar să-L detroneze. Atunci, văzând aceasta un alt Arhanghel s-a ridicat și a spus: „Cine e ca și Dumnezeu?” În ebraică: „Mi (cine) - ka (ca și) - El (Dumnezeu). Atunci Dumnezeu, care a văzut scena, i-a spus: „De acum înainte te vei numi Mikhael și vei fi șeful miliției celeste”.

În Vechiul Testament, Mikhael este arhanghelul tuturor victoriilor asupra răului. În Noul Testament, mai ales în Apocalipsă, e spus că el va fi cel care, la sfârșitul timpurilor, va doborî dragonul. În tradiție se povestește că atunci când Moise a murit, diavolul a vrut să pună mâna pe corpul său, și tocmai arhanghelul Mikhael s-a opus și i l-a smuls din mână. Numeroase tablouri și icoane îl reprezintă cu o balanță în mână, cântărind, după moartea lor, faptele oamenilor: pe un platan se îngrămădesc faptele rele, iar pe celălalt cele bune. În timpul acesta, diavolul este acolo, gata să atragă omul în regatul său infernal, și e furios, scrâșnește din dinți văzând că Mikhael adaugă pe platan o ultimă faptă bună care face balanța să se plece spre partea binelui!

Începutul toamnei coincide cu intrarea soarelui în Balanță. Toamna este anotimpul recoltelor. Se strâng fructele, se aruncă cele rele și se păstrează cele bune. „Recunoașteți un om după fructele sale”, spunea Iisus. Și, într-un anume fel, putem spune că fiecare recoltă e o judecată. În natură, ca și în viață, toamna este cel mai bun anotimp, anotimpul fructelor care s-au copt sub razele soarelui a cărui arhanghel este Mikhael.

Iarna, în fine, este sub influența lui Gabriel, arhanghelul lui Iesod care este sefira Lunii. La intrarea în iarnă celebrăm Crăciunul, nașterea lui Crist. Există legături strânse între arhanghelul Gabriel, nașterea copiilor, luna și iarna.

Gabriel a fost cel care l-a anunțat pe Zaharia despre nașterea unui fiu care va fi Ioan Botezătorul. Apoi, a anunțat Mariei nașterea lui Iisus: „Îngerul Gabriel a fost trimis de Dumnezeu într-un oraș al Galileiei numit Nazareth la o fecioară logodită cu un om al casei lui David numit Iosif. Numele fecioarei era Maria. Îngerul a intrat la ea și i-a spus: Te salut, tu căreia i s-a făcut o favoare, Domnul este cu tine. Tulburată de aceste cuvinte, Maria se întreba ce poate să însemne un așa salut. Îngerul i-a spus: Nu te teme, Maria, pentru că ai găsit grație în fața lui Dumnezeu. Și iată, vei fi însărcinată și vei naște un fiu și îi

vei da numele de Iisus”.

Ce este o naștere? O trecere din invizibil în vizibil, din imaterial în material, de la abstract la concret. Iar Luna, principiul feminin prin excelență, prezidează toate formele de încarnare, de la cele ale planului fizic până la cele ale planului spiritual. Pe timpul iernii nopțile sunt cele mai lungi, ritmul vieții încetinește, condițiile sunt cel mai puțin propice manifestărilor exterioare și mai mult favorabile vieții interioare: omul este împins să intre în el însuși pentru a pregăti nașterea acelui copil de lumină pe care unele tradiții l-au simbolizat printr-o perlă. Perla, care vine din mare, are ca și ea relații cu Luna. Pe Arborele Sefirotic, scoica perlieră, este Iesod care, în corpul cosmic, reprezintă organele genitale. Acolo trebuie să se formeze perla. Această perlă reprezintă chintesența cea mai pură a dragostei. Scoica perlieră, este principiul feminin care aduce pe lume o perlă, un copil.

Cele patru anotimpuri sunt deci prezidate de patru arhangheli. Primăvara este sub influența lui Raphael, arhanghelul lui Hod; vara, sub influența lui Ouriel, arhanghelul lui Malhouth; toamna sub influența lui Mikhael, arhanghelul lui Tiphereth, și iarna sub influența lui Gabriel, arhanghelul lui Iesod. Să-i plasăm acum pe Arborele sefirotic. Vedem, de jos în sus, Malhouth: Pământul; Iesod: Luna; Hod: Mercur, și Tiphereth: Soarele, adică cele patru elemente: pământul, apa (Luna), aerul (Mercur) și focul (Soarele). Cunoscând aceste corespondențe, veți putea acum să învățați să lucrați cu cele patru anotimpuri, și astfel viața voastră va deveni mai plină de sens (A se vedea în tomul 32 Opere Complete Cap. 15 în „Sărbătorile cardinale”).

Articol XIII. Cap. 13 - Arborele sefirotic, simbolul Synarhiei

În cursul istoriei, oamenii nu au încetat să facă experiențe mai mult sau mai puțin reușite pentru a încerca să găsească cea mai bună formă de guvernare: monarhie, republică, oligarhie, etc. V-am mai vorbit de această formă de guvernământ numită synarhie a cărei idee a fost

popularizată în Occident prin lucrările lui Saint-Yves d'Alveydre. Trei persoane, spune el, se găsesc în vârf: ele reprezintă Autoritatea și dau directive la șapte persoane care reprezintă Puterea, și aceștia șapte au sub ordinele lor doisprezece alte persoane care se ocupă de Economie, adică de producția și distribuția bogățiilor.

În realitate, cum v-am arătat (a se vedea tomul 31 din Opere Complete, Cap 9 „Ierarhie și libertate”, partea 3-a), atât timp cât ne vom limita la a vrea să stabilim synarhia în exterior, nu vom putea rezolva cu adevărat problemele. Nu pentru că există trei persoane, apoi șapte, apoi doisprezece în fruntea unei țări sau a unei colectivități afacerile vor merge mai bine, pentru că cei trei, șapte sau doisprezece pot fi ambițioși, necinstiți sau nesimțiți și pot duce la fel de bine țările la catastrofe. Nu numărul contează pentru a aranja afacerile, ci oamenii, ce sunt ei, calitățile pe care le au. De aceea, insist, înainte de a instala synarhia în planul fizic, fiecare trebuie să lucreze să o instaleze la început în el însuși.

Veți spune: „Dar ce semnifică instalarea synarhiei în fiecare om? Cum e posibil?” Fiecare dintre voi posedă un intelect, o inimă și o voință. Prin intelectul vostru gândiți; prin inima voastră trăiți sentimente; prin voința voastră acționați. Prin intermediul acestor trei factori vă manifestați în lume. Atunci, dacă reușiți să instalați înțelepciunea în intelectul vostru, dragostea în inima voastră și forța în voința voastră, veți realiza în voi această trinitate care vă face să semănați cu Trinitatea divină a luminii, a căldurii și a vieții, și vă veți lega astfel de sefirele Kether, Hohmah și Binah. Astfel veți deveni Autoritatea, veți guverna asupra propriei voastre existențe. Și vă veți guverna manifestând virtuțile celor șapte planete, adică a celor șapte sefiroturi: Hessed (Jupiter), Gebourah (Marte), Tiphereth (Soare), Netsah (Venus), Hod (Mercur), Iesod (Luna) și Malhouth (Pământul). Acestea sunt cele șapte calități care reprezintă Puterea. Sunteți Autoritatea, și prin calitățile și virtuțile voastre vă exercitați puterea. Da, pentru că calitățile și virtuțile noastre sunt cei mai buni

servitori. Adevărații noștri servitori nu sunt oamenii pe care-i luăm în serviciul nostru pentru satisfacerea dorințelor, nevoilor noastre sau pentru a ne ușura viața, ci virtuțile din noi care se supun adevăratei autorități a lui Kether, Hohmah și Binah. Și aceste virtuți sunt capacitatea de a realiza a lui Malhouth, puritatea lui Iesod, inteligența lui Hod, blândețea lui Nestah, frumusețea lui Tiphereth, îndrăzneala lui Gebourah, generozitatea lui Hessed. Acești șapte servitori transmit ordinele Autorității spre cei doisprezece care se ocupă de Economie.

Și ce reprezintă Economia în noi? Ea e reprezentată prin cele doisprezece părți ale corpului fizic cărora le corespund cele doisprezece semne ale zodiacului: capul (Berbecul), gâtul (Taurul), brațele și plămânii (Gemenii), stomacul (Cancer), inima (Leul), plexul solar (Fecioara), rinichii (Balanța), organele sexuale (Scorpionul), coapsele (Săgetătorul), genunchii (Capricornul), pulpele (Vărsătorul) și picioarele (Peștii). Cele șapte virtuți acționează în așa fel asupra diferitelor părți ale corpului pentru a le trezi, a le da viață și fac în așa fel încât activitatea miliardelor de celule care le constituie să contribuie la armonia ansamblului. Iată adevărata synarhie de care trebuie să ne ocupăm: synarhia interioară. Cât despre synarhie ca mod de guvernământ a oamenilor, vom găsi în fiecare țară acele trei persoane atât de evaluate pentru a le pune în vârf? Și de asemenea cei pe șapte care vor fi cu adevărat capabili nu numai să înțeleagă directivele date de cele primii trei dar și să le execute corect? Și chiar dacă am găsi aceste persoane, vor fi ele acceptate?

Pentru a instala pacea și armonia în lume, trebuie început cu începutul, și acesta este omul însuși. Adevărata synarhie se va instala în ziua când vom deveni, fiecare, capul, regele regatului nostru, poporului nostru, și asupra gândurilor, sentimentelor, actelor noastre. Dacă nu, vom fi sclavii slăbiciunilor noastre.

Vedeți, și aici, Arborele sefirotic ne dă o metodă de lucru, el ne indică drumul de urmat, ne ajută să înțelegem

care e adevărata synarhie și cum să o realizăm.

Articol XIV. Cap. 14 - Iesod: fundamentul vieții spirituale

I.

Câți oameni m-au urmat sperând că le voi da mijloace de a-și dezvolta ușor facultățile psihice, de a obține puteri magice, etc. Și când le spuneam că metoda cea mai eficace pentru a-și dezvolta aceste facultăți și a obține aceste puteri este de a se purifica, de a face o curățenie în interior, ei mă păraseau, și încă cu ce dispreț! Ceea ce le spuneam le părea prea pueril. Ei mergeau atunci în altă parte, crezând că vor găsi în final ceea ce căutau. Evident, găseau ei ceva, dar ce? Ar fi mai bine să nu vorbim. Deci voi, cel puțin, încercați să înțelegeți că puritatea este mijlocul cel mai eficace pentru a obține veritabile realizări spirituale. Pentru că odată ce terenul e curățat, calea e liberă pentru curenții cerești: ei nu mai întâlnesc obstacole pentru a ajunge la voi și pentru a vă da ceea ce cereți.

Din păcate, majoritatea celor ce se întorc spre spiritualitate își imaginează că satisfacțiile, succesul pe care n-au reușit să-l obțină prin alte mijloace îl vor obține printr-un învățământ inițiativ. Nu, nu îl vor obține, și dacă vor încerca să-și atingă scopurile cu ajutorul științelor oculte o vor plăti scump. Dacă voi reuși măcar să vă fac să înțelegeți aceasta, voi considera că am îndeplinit o mare parte din sarcina mea.

Am ținut, un an întreg, un ciclu de conferințe despre puritate luând ca punct de plecare sefira Iesod, pentru a vă arăta cât este de vast acest subiect; el atinge domenii la care nu ne gândim în mod obișnuit (a se vedea „Misterele lui Iesod” Opere Complete, tomul 7). Toată lumea cunoaște inconvenientele pe care le prezintă canalizările înfundate, geamurile murdare, lentilele ochelarilor rău șterse. Dar foarte puțini se gândesc că ei întrețin aceleași inconveniente în ei înșiși: gânduri, sentimente, dorințe care sunt ca niște pete, ca și praful, deșeuri care obstrucționează canalele spirituale, care împiedică lumina divină să sosească până la ei și să îi penetreze. Nu puteți

întreprinde nimic solid, sigur, în viața spirituală, fără a fi lucrat în prealabil asupra purității.

Dar să nu credeți că dacă insist atât de mult asupra purității este pentru că trebuie să ne oprim exclusiv asupra ei și să nu mai căutăm nimic mai sus. Nu, eu insist asupra ei pentru că puritatea este baza – aceasta e și semnificația numelui Iesod: bază, fundament. Ori, rolul unei baze este de a suporta întregul edificiu. În Arborele Vieții există și alte sefire care reprezintă virtuțile asupra cărora discipolul trebuie să învețe să lucreze, dar lucrul cu Iesod, baza, reprezintă condiția de îndeplinit pentru a putea începe a se instrui și a crea în lumea spirituală.

De ce sefira Iesod reprezintă baza vieții spirituale? Pentru că odată cu ea începe lumea psihică. Am văzut aceasta când am studiat cele patru diviziuni ale Arborelui sefirotic:

— Atsilouth: sefirele Kether, Hohmah, Binah corespund lumii divine.

— Briah: sefirele Hessed, Gebourah, Tiphereth corespund lumii spirituale

— Ietsirah: sefirele Hod, Nestah și Iesod corespund lumii psihice.

— Assiah: Malhouth corespunde lumii fizice.

De cum părăsim Malhouth, lumea fizică, intrăm în lumea psihică a cărei primă etapă este Iesod. Ca și celelalte sefire, Iesod este ierarhizată și partea sa inferioară corespunde Lunii care, în psihologie, reprezintă lumea inconștientului, a instinctelor și a iluziilor. Este deci esențial ca omul să se facă stăpân pe această lume pentru a introduce în ea ordinea și lumina. Aceasta înseamnă a se purifica. Asta e tot. Da, a se purifica înseamnă mai întâi a fi capabil să discerni natura mișcărilor vieții interioare, să-ți analizezi gândurile, sentimentele, dorințele, proiectele și să lucrezi pentru a le face mai dezinteresate, mai generoase.

În ciuda acestor explicații, știu bine că mulți își vor astupa urechile: ei vor da ca argument faptul că puritatea semnifică îngustime, limitare, fanatism și chiar excludere...

că în numele purității s-au făcut persecuții, masacre, arderi pe rug. Ah? Foarte bine, dar și în numele dragostei s-au făcut crime înspăimântătoare, și asta nu împiedică pe nimeni să mai pronunțe cuvântul iubire și să continue să iubească?... Gândiți-vă un pic la această nedreptate! Ei găsesc orice motiv ca să nu facă efort. Sub pretextul că noțiunea de puritate e rău înțeleasă, ei vor să se bălăcească în continuare în murdărie. Ei sunt liberi să o facă, dar vor vedea într-o zi efectele acestui mod eronat de a gândi.

Cei care nu au învățat să lucreze cu Iesod, vor continua să se bălăcească în lumea psihică fără a cunoaște niciodată realitatea lumii spirituale. Chiar dacă, cum e în majoritatea cazurilor, posedă adevărate daruri psihice, e bine să știe că acestea nu ajung. Trebuie să înțeleagă o dată pentru totdeauna că lumea psihică nu este lumea spirituală, și că nu e suficient să ai un dar psihic pentru a-l exersa în mod corect. Muzicienii, pictorii cei mai dotați nu ar ajunge la nicio realizare dacă nu se supun unei discipline, dacă nu studiază sub îndrumarea unui maestru. Un dar psihic, ca și un dar artistic, trebuie cultivat. Cel ce posedă aceste daruri trebuie să lucreze asupra singurei calități care îi va permite să vadă clar și să exercite influențe benefice: puritatea. Și în aceste cazuri, puritatea semnifică nu numai luciditatea, dar și onestitatea, dezinteresul, conștiința responsabilităților.

Ori, ce se petrece în general? Cineva a avut vise premonitorii, a simțit că el însuși sau alte persoane erau în pericol, a văzut că un anumit eveniment se va produce. Atunci, foarte încântat că a descoperit un dar care îi uimește anturajul, se proclamă clarvăzător, deschide un cabinet unde unii oameni care sunt îngrijorați pentru ei înșiși sau familiile lor vin să-l consulte. Și astfel, acest nou clarvăzător începe să transmită zilnic „mesajele Cerului”. Oare se gândește vreodată dacă e la înălțimea pretențiilor? Nu; din moment ce a avut câteva vise premonitorii, câteva intuiții bune, el își imaginează că este capabil să dea în orice moment răspunsuri la toate întrebările și că nu se

înșală niciodată. Ei bine, nu, din nefericire nu, și acel care vrea să-și dezvolte darul clarvederii trebuie să lucreze în fiecare zi cu o mare vigilență asupra lumii sale psihice, dacă nu se va găsi într-o dezordine interioară de nedescurcat, se va înșela și îi va înșela și pe alții. Mulți care au luat-o fără precauții pe calea mediumnității, au sfârșit prin a-și pierde capul (a se vedea „Privire asupra invizibilului” Colecția izvor, Nr. 228).

Iată de ce oamenii cu bun simț sau oamenii de știință nu vor să audă vorbindu-se de facultăți și se puteri psihice: pentru că imediat se gândesc la toți acești șarlatani și dezechilibrați. Au dreptate să nu accepte orice, dar nu au dreptate să refuze să meargă mai departe pentru a studia și a înțelege domeniul vieții psihice, ignorând aceste fenomene. Pentru că astfel ei își fixează limite gândirii și investigațiilor lor. Sub pretextul că se arată raționali, obiectivi, ei se opresc la suprafața lucrurilor. Există și câțiva oameni de știință serioși care se interesează de fenomenele „parapsihologice”, numai că mulți dintre ei nu o spun de frica desconsiderării din partea colegilor lor. E la fel cum unii pastori sau preoți cred în reîncarnare dar nu o spun pentru că reîncarnarea nu e admisă de Biserică iar ei nu vor să-și atragă neplăceri. Ei bine, eu reproșez acestor oameni de știință și acestor preoți de a nu avea sensul responsabilității lor, pentru că lasă oamenii care caută în obscuritate și rătăcire.

Nimic nu-i va putea opri pe oameni să vrea să găsească altceva decât le propune știința oficială sau Biserica oficială. Dar pericolul e mare pentru ei de a rătăci în regiunile inferioare ale lui Iesod. De aceea trebuie să dobândească o bună înțelegere a purității, pentru că ea este cheia vieții spirituale.

Când lucrați să vă purificați cu adevărat, profund, lumina pătrunde mai ușor în voi, și veți începe să vedeți totul mai clar, mai lucid. Particulele care vă ruinează sănătatea sunt alungate și vă veți simți mai bine. Acelea care împiedică voința voastră sunt rejectate și veți deveni mai tare. Tot ceea ce e tenebros și obscur vă va părăsi, și

dacă sunteți trist, bucuria vă va năpădi. Pentru că bucuria nu e altceva decât un aspect al purității: cu cât te purifici mai mult, cu atât te simți mai ușor, vesel și bucuros. Și, devreme ce impuritățile antrenează fermentația, putrefacția, dislocația și moartea, cu cât vă purificați mai mult mergeți spre imortalitate. Deci, sănătatea, puterea, cunoașterea, fericirea, nemurirea nu sunt altceva decât aspecte ale purității. Iată un rezumat al Științei inițiatice; de voi depinde acum să verificați aceste lucruri.

II.

Pe coloana centrală a Arborelui sefirotic, Iesod se găsește deasupra lui Malhouth, iar Tiphereth este deasupra lui Iesod. Din această dispoziție putem deduce că, pentru a coborî până la Malhouth (Pământul), lumina lui Tiphereth (Soarele) trebuie să treacă prin Iesod (Luna). Aici, Malhouth reprezintă simbolic lumea fizică, Iesod lumea psihică și Tiphereth lumea spirituală. Atunci, ce se va întâmpla dacă lumea psihică nu este într-o stare de puritate care să-i permită să fie traversată de lumina lumii spirituale?

Din păcate, aceasta se întâmplă cu mulți oameni: ei se plâng că nu resimt nicio binefacere din practicile lor spirituale; ei se roagă, meditează, se leagă de Cer, dar au impresia că aceasta nu-i ajută; ei se simt indeciși, dezorientați, slabi; câteodată chiar se gândesc că situația lor e mai rea decât înainte. Explicația este că acea lumină de care ei se forțează să se lege întâlnește în ei straturi impure formate de gândurile și sentimentele lor dezordonate, rău stăpânite. Atunci, nu numai că lumina nu trece, dar se produce același fenomen ca atunci când razele soarelui cad pe o grămadă de gunoi: ele accelerează putrefacția.

Traversând un geam transparent, razele soarelui vin să vă lumineze, dar când ele trebuie să traverseze straturi impure, ele produc fermentații și mirosuri urâte. Dacă vreți să deveniți un bun receptacul al luminii divine trebuie ca inima voastră să fie ca un cristal transparent, dacă nu, știți de acum ce vă așteaptă. Atât timp cât nu sunteți decisi

să faceți o veritabilă muncă de curățire, de purificare, e mai bine să nu vă apropiați de lumina Științei inițiatice. Vă previn, pentru că mai târziu va fi inutil să faceți să cadă asupra ei responsabilitatea necazurilor pe care le veți resimți. Va fi greșeala voastră, în exclusivitate.

Atunci când veți începe cu adevărat lucrul cu Iesod, lumina lui Tiphereth va circula prin voi, și această lumină vă va permite să înțelegeți realitatea lucrurilor și să vă orientați corect. Atât timp cât nu posedați această lumină interioară, sunteți obligați să recurgeți la alții, depindeți de ei pentru a vă conduce viața voastră; și cum nu e chiar sigur că ideile și judecățile lor vă vor lumina cu adevărat, veți fi sub influența unor opinii contradictorii.

Veritabila bogăție este de a ajunge să posedați această lumină care vă va permite să descoperiți voi înșivă adevărul fără să aveți nevoie tot timpul să-i consultați pe alții. Veți întreba: „Și chiar fără să avem nevoie să consultăm un Maestru, un Inițiat?” Da, de ce nu? Dacă sunteți capabil să-l egalați, sau chiar să-l depășești, de ce nu? Desigur, va dura mult, va fi dificil, dar Inteligența cosmică nu a scris nicăieri că trebuie să rămâneți limitat, dependent. Ea nu a interzis niciodată unui discipol să-și egaleze Maestrul și chiar să-l depășească. Calea vă este deschisă, și aceasta e poate singura cale care vă este cu adevărat deschisă. Nimeni nu vă poate împiedica să progresați în lumină. Dacă nu, de ce ar fi spus Iisus: „Fiți perfecți așa cum Tatăl vostru din Ceruri e perfect”?

Pentru a parcurge regiunea lui Iesod, mai mult decât pentru altele, discipolul are nevoie de un ghid. Dar odată ce a depășit Iesod, drumul este liber și poate să avanseze singur, pentru că a ajuns în regiunile luminii care dă adevărata clarvedere.

Nu trebuie să vă înșelați, adevărata clarvedere este cea care vă permite să vedeți realitatea lumii spirituale, adică să captați, să înțelegeți ceea ce există mai subtil în natură și în sufletul uman. Cealaltă clarvedere, care constă în a vedea evenimente trecute sau viitoare, sau chiar spiritele lumii astrale, nu are nimic extraordinar. Toată

lumea sau aproape toată lumea ar putea să le vadă pe acestea prin anumite exerciții sau prin folosirea unor droguri, dar aceste mijloace nu duc prea departe și prezintă chiar mari pericole pentru psihism. Singura clarviziune pe care trebuie să o căutați este aceea care poate să facă din voi o prismă de cristal care să lase să treacă lumina Cerului. De această clarviziune vorbea Iisus când spunea: „Fericiți cei cu inimile pure pentru că îl vor vedea pe Dumnezeu”.

În sefira Iesod, Dumnezeu este numit El Hai, adică Dumnezeu cel viu. În Iesod, Dumnezeu se manifestă deci ca creator și distribuitor al vieții, dar a cea mai pure vieți, cea care vine de sus, de la Izvor, acea viață care tâșnește, curăță și purifică totul în trecerea ei, pentru că prima sarcină a vieții este tocmai de a respinge elementele impure care se opun elanului său.

Și cum Dumnezeu este prezent în toate sefirele, „a-L vedea pe Dumnezeu” înseamnă deci a primi binecuvântările tuturor sefirelor, adică știința lui Hod, grația lui Netsah, splendorile lui Tiphereth, forța lui Gebourah, generozitatea lui Hessed, stabilitatea lui Binah, înțelepciunea lui Hohmah și în fine, atotputernicia lui Kether. Fiecare sefiră corespunde unei virtuți divine; puteți să lucrați fie cu una fie cu alta, dar fiind conștienți că nu veți ajunge nicăieri dacă nu ați lucrat mai întâi cu Iesod. Toți cei care vor să obțină calitățile și puterile celorlalte sefire fără a fi lucrat în prealabil cu Iesod sunt într-un anume fel opriți, și stagnează în mlaștinile planului astral unde nu întâlnesc decât iluzii, decepții și chinuri.

Deci, decideți-vă să puneți puritatea la baza existenței voastre, înaintea cunoașterii, înaintea bogăției, înaintea puterii și într-o zi veți avea mai mult decât această cunoaștere, mai mult decât această bogăție, mai mult decât aceste puteri. Au existat în istorie bărbați și femei care nu au citit nici măcar o carte, care nu au avut studii, ei au lucrat numai asupra purității, și într-o zi au început să manifeste toate celelalte calități: înțelepciunea, clarvederea, puterea de a vindeca... Pentru că nu mai

aveau pe ei straturi opace, nu mai aveau ecrane, și toate bogățiile Cerului au putut să-i penetreze.

Iesod este începutul vieții psihice, și în acest sens putem spune că magia începe cu sefira Iesod. Adevărata magie este în gândurile și sentimentele noastre. Nu avem nevoie de baghetă sau de talismane, toate puterile noastre magice sunt în puterea vieții psihice; de aceea Luna, care aparține sferei lui Iesod, este astrul magiei. Cel că vrea să posede adevărata forță magică trebuie să înceapă prin a purifica lumea sa psihică. Trebuie să înțelegem puritatea ca și cea mai mare forță magică, pentru că prin intermediul lui Iesod putem accede la Mistere.

Articol XV. Cap 15 - Binah

I. Legile destinului

Binah este prima sefiră de pe coloana stângă al Arborelui sefirotic, Stâlpul Rigorii, numit Boaz, care reprezintă principiul feminin în creație. Dumnezeu se manifestă aici sub numele Iehovah. El este Dumnezeu cel teribil care s-a revelat lui Moise. Tot Vechiul Testament e plin de furiile, amenințările și blestemele sale care trebuiau să lovească oamenii până la a patra generație. Acestui foc devorant îi ofereau fără încetare Evreii sacrificii de animale pentru a-L calma; și Moise, la fel ca toți patriarhii și profeții, Îi adresa rugăciuni pentru a deturna pedepsele cu care El amenința poporul.

Vă veți întreba: „Dar cum acest Dumnezeu teribil putea fi o putere feminină?” Pentru că această putere feminină este natura. Veți înțelege mai bine această idee dacă reflectați la ceea ce este natura cu adevărat: o mamă implacabilă. Natura a creat legi și dacă le călcați, sunteți pedepsiți într-un fel sau altul; și chiar, pe calea consecințelor, această pedeapsă va lovi copiii și nepoții voștri. Da, în realitate toate acestea sunt foarte ușor de înțeles. Să luăm un exemplu printre cele mai cunoscute: alcoolismul. Pentru a-și conserva sănătatea fizică și psihică, omul nu trebuie să bea mai mult de o cantitate limitată de alcool. Dacă depășește măsura, cunoașteți consecințele - e inutil să intru în detalii - și transmite

descendenței sale o ereditate încărcată. Este la fel pentru alte excese, pentru alte călcări de legi.

Orice am face, oricare ar fi progresele științelor și tehnicilor medicale, dacă omul nu e rezonabil, dacă nu respectă anumite legi, într-un fel sau în altul ei va suferi și îi va face și pe alții să sufere. Câți s-au indignat de cruidatea unui Dumnezeu care pedepsea nu numai pe cel ce încălca legea ci și descendența sa! Ei bine, iată, acum e clar: acest Dumnezeu este natura, pentru că natura nu e în spatele lui Dumnezeu, nu e separată de Dumnezeu. Dumnezeu este această mamă severă care pune limite copiilor săi, pe care ei nu trebuie să le depășească. Dacă ei le depășesc, spunem că ea îi pedepsește. Dar nu îi pedepsește pe nedrept, pentru că ei sunt cei care au ieșit din incinta unde erau la adăpost și protejați, și ieșind, au creat condiții rele pentru ei și pentru cei care depindeau de ei.

Veți spune poate: „Dar această imagine a mamei pe care ne-o dați, nu e cea pe care o avem. Din contră, o mamă este iubitoare, indulgentă, etc., tatălui îi revine severitatea”. Nu ați observat lucrurile bine și nici nu ați reflectat destul. Care e rolul mamei față de un copil mic? Ea îl hrănește, desigur, dar ea îl învață ce e voie să facă și ce nu e voie să facă pentru a se dezvolta corect: ea îi dă reguli de nutriție, de igienă, de prudență; ea îi interzice anumite lucruri, îl reține, îl împiedică să se apropie de foc sau de apă, îi trage din mână chibriturile și obiectele tăietoare, îi ascunde bomboanele și dulceața, dacă copilul are tendința de a abuza. Câteodată ea îl lasă singur să facă ce vrea și îl supraveghează, și dacă cade sau își face rău, îi spune: „Vezi, nu mai fă asta, dacă nu îți vei face rău din nou”. Și când copilul e capricios și exagerează, ea îl pedepsește.

Acest rol al mamei față de copilul mic, este, pe un alt plan, cel al naturii vis-à-vis de ființa umană. Unii vor spune: „Dar eu, am văzut tați jucând acest rol în fața copilului, pentru că mamele...”. Și eu am văzut, dar eu vă vorbesc de principii și nu de cazuri particulare. La nivelul

principiilor, mama joacă în educația copilului rolul naturii. Iată cum trebuie înțeles rolul Mamei cosmice, care se manifestă în sefira Binah sub aspectul lui Iehovah.

Sefira Binah ne relevă misterele destinului pentru că ea ne învață despre legea cauzelor și consecințelor. Câți oameni se gândesc că existența lor e absurdă, că nu e nicio logică în evenimentele și destinul ființelor! Aceasta se întâmplă numai pentru că le lipsesc unele adevăruri pentru a vedea și pentru a înțelege. Aceste adevăruri sunt în Binah unde lucrează ierarhia îngerească a Aralim-ilor (Tronurile), pe care sfântul Ioan a văzut-o sub forma a douăzeci și patru de Bătrâni. Ei sunt numiți de asemenea Domni ai destinelor pentru că ei sunt cei care determină destinul fiecărei ființe după meritele sale, după viața pe care a dus-o în precedentele încarnări, iar decretul lor sunt executate de îngerii sefiroturilor următoare: îngeri din Hessed, Hachmalin-ii, aduc recompensele, iar îngeri din Gebourah, Serafim-ii, pedepsele.

Ce este destinul? O formă arhetip și fiecare își trăiește existența după forma pe care o primește din partea destinului. Cei douăzeci și patru de bătrâni decid aceste forme. Ei reprezintă tribunalul divin care emite decrete privind formele destinelor, iar formele fizice pe care le vedem pe pământ sunt efectul îndepărtat a acestor forme decretate de sus. Se proiectează o formă dintre aceste forme arhetip asupra unei femei însărcinate, iar ea va trebui să lucreze plecând de la această formă. Odată formele decretate, totul s-a sfârșit, nimic nu le mai poate schimba, ele coboară în materie pentru a se realiza.

Pentru a putea schimba destinul, trebuie deci schimbate arhetipurile, dacă nu, nu e nimic de făcut. Puteți să mergeți să consultați astrologi pentru a vă lua precauții și a scăpa încercărilor și dificultăților, e degeaba, totul este prevăzut, pentru că „ce e scris” să se întâmple. Pentru a schimba decretul, ar trebui să puteți să atingeți regiunile de deasupra lui Binah, adică deasupra destinului, regiunile lui Hohmah și Kether. E posibil, au existat ființe excepționale a căror virtuți le-au scutit de legile destinului.

Dar ce muncă au depus pentru a reuși! Pentru noi, singurul mijloc de a ne pune în acord cu Domnii destinului este de a accepta decretele lor cu umilință și dragoste, știind că sunt drepte, pentru că sunt consecința încarnărilor noastre precedente. Cel mai înțelept este de a considera dificultățile și încercările a acestei existențe ca și probleme de rezolvat, știind că reprezintă pentru noi cel mai bun mijloc de a evolua.

Caracterul inflexibil a lui Binah se regăsește în simbolismul lui Saturn care e reprezentat ca un bătrân, sau câteodată ca un schelet, înarmat cu o seceră. Secera lui Saturn este timpul care distruge tot, iar scheletul este eternitatea care rezistă timpului. Saturn reprezintă deci cele două aspecte. Deasupra cârnii, adică a lumii aparențelor, pe care timpul (secera) nu încetează să o distrugă, găsim scheletul indestructibil: eternitatea. Dar de câte reflecții, meditații, este nevoie pentru a ajunge la această înțelegere a lucrurilor care permite trecerea de la timp la eternitate!

Saturn vorbește puțin și ascultă mult, pentru că a ști să asculți merge cu înțelegerea. Și de altfel, acesta este sensul cuvântului „a înțelege”. Cel ce știe să audă este pe calea înțelegerii. Putem spune că ascultarea este înțelegerea a ceea ce auzim. Calitatea lui Saturn este de a ști să audă, nu numai să asculte ceea ce ne spun înțelepții sau zgomotele naturii, ci să perceapă ceva în plus: vocea interioară. În acel moment, tot ceea ce este mai subtil, tot ceea ce vine din profunzimea ființei, vocea lui Dumnezeu, vocea liniștii, cum se spune, ajunge până la noi. Iată de ce adevăraților Saturnieni le place să se îndepărteze de zgomot pentru a merge în locuri solitare, să asculte vocea liniștii, aceea care le permite să fie scutiți de legea timpului pentru a intra în eternitate.

II.

Chiar și celor care au îmbrățișat viața spirituală le e greu să ajungă la un nivel de conștiință superior și mai ales să se mențină. Într-o zi obțin o victorie, în alta se lasă în voia lor... E aproape imposibil să ajungă la ceva stabil,

definitiv. Stabilitatea e culmea Inițierii, momentul în care discipolul poate spune în fine, ca și hierofantul Egiptului antic: „Sunt stabil, fiu de stabil, conceput și născut în teritoriul stabilității”. Teritoriul stabilității este Binah, regiunea celor douăzeci și patru de Bătrâni.

În ce constă stabilitatea? În a nu mai fi zdruncinat de rău. Și pentru a nu mai fi zdruncinat de rău, trebuie să-i scăpați ridicându-vă până în regiunile unde el nu mai poate să aibă priză. Veți spune: „Dar aceste regiuni există?” Da, ele există, ele există în voi înșivă, cum există și în univers. Numai că, încă nu v-ați seama de aceasta pentru că nu aveți obișnuința de a vă observa. Nu ați fost surprinși să constatați că anumite evenimente care, la un moment dat, vă întristează, vă descurajază, în alte circumstanțe, nu vă mai ating? De ce? V-ați pierdut sensibilitatea? Nu, dar ați reușit să vă ridicați până la un nivel de conștiință unde ele nu vă mai ating. Este deci proba că există regiuni în om unde răul nu mai are priză.

În Kabbala e spus că șarpele poate urca până la unele sefiroturi, dar el nu poate atinge niciodată regiunea formată din cele trei sefire Kether, Hohmah și Binah. Și pentru că noi suntem creați după imaginea universului, există deci și în noi o regiune unde răul nu mai găsește condiții favorabile de existență. În regiunile sublime ale ființei noastre și ale universului, domnește o astfel de lumină, o astfel de intensitate a vibrațiilor, încât tot ceea ce nu este în armonie cu această puritate, cu această lumină, e dezagregat. Răul nu are niciun drept de existență în regiunile sublime, e respins; el nu poate exista decât în regiunile inferioare, unde se plimbă, face ravagii și îi face pe oameni nefericiți: pentru că în straturile inferioare ale materiei, toate condițiile îi sunt favorabile. Deci, după regiunea unde vă aflați, sunteți atinși sau nu de rău. Iată ce ne învață Inițierea. Iisus a explicat acest lucru într-o altă manieră, când a spus: „Construiți-vă casa voastră pe piatră”. Piatra simbolizează această regiune interioară pe care filosofia hindusă o numește planul cauzal și care se situează deasupra planurilor astral și

mental, adică deasupra gândurilor și sentimentelor ordinare.

Cei Douăzeci și patru de Bătrâni ai Apocalipsei de care vorbește Sfântul Ioan („Am văzut douăzeci și patru de tronuri și pe aceste tronuri douăzeci și patru de Bătrâni așezați, îmbrăcați în veșminte albe”) sunt instalați pe pietre pe care nimic nu le poate zdruncina. Stabilitatea este esența lui Dumnezeu însuși. Dumnezeu este prin esență neschimbător, neschimbat în dragostea, înțelepciunea și puterea Sa.

Dacă vreți să vă apropiați de această stabilitate a celor Douăzeci și patru de Bătrâni, nu abandonați niciodată idealul vostru înalt. Odată ce v-ați decis să mergeți pe drumul luminii, orice s-ar întâmpla, păstrați tot timpul această orientare. Pentru tot restul vă puteți schimba, dar nu abandonați orientarea voastră divină. Să înțelegeți bine aceasta: stabilitatea nu semnifică imobilitatea. Dacă întâlniți un Maestru adevărat, nu-l veți vedea încremenit ca un idol, așteptând să-i sărutăm mâinile sau picioarele. Din contră, el se deplasează, chiar mai mult ca alții, pentru a-i vizita pe cei ce au nevoie de el, pentru a-i instrui, a-i vindeca. El rămâne stabil în interior, în convingerile lui, și nimeni nu poate să-l seducă prin bogății sau onoruri.

A fi stabil, înseamnă a fi fidel angajamentelor tale și a-ți urma drumul orice s-ar întâmpla. Aceasta e dificil, mai dificil decât de a fi drăguț, serviabil, iubitor, generos, curajos. Când suntem bine dispuși, ne dăm cuvântul, facem promisiuni, dar câteva zile după aceea ne găsim într-o altă stare de spirit, în care nici nu ne mai aducem aminte ce am promis. Ei bine, nu așa vom obține accesul la adevărata putere a regiunii Binah.

Adevărul este că oamenilor nu le place să li se vorbească de fidelitate, stabilitate. Oh, cât e de greu, oh, cât e de dificil! Ei bine, să știți că acest fel de a gândi va face aceste virtuți încă mai greu și dificil de realizat. De voi depinde să aveți o anumită calitate. De ce? Pentru că voi sunteți cei care, neîubind un anumit lucru, nu îl

atrageți. Nu vă place să fiți fidel, vă place schimbarea, atunci cum vreți ca stabilitatea să vină să se instaleze în voi? Când analizez, constat că oamenii sunt cei care resping o virtute sau alta: pentru că nu o iubesc. Pentru a atrage un lucru, trebuie să-l iubim! Iată aspectul magic. Înainte de a încerca să obțineți ceva, încercați la început să-l iubiți, altfel orice ați face nu-l veți obține. E esențial de a cunoaște această lege.

Deci, încercați să iubiți stabilitatea. Încercați să deveniți mai fideli față de idealul vostru, nu trișați niciodată, sub niciun pretext, dacă nu, veți pierde încrederea tuturor marilor Spirite care vă observă. Ele nu vă vor mai stima, nu vă vor mai aprecia, ele nu vă vor mai susține. Și odată lăsați să vă bazați numai pe propriile resurse, nu veți mai putea realiza mare lucru. Putem iubi schimbarea, nu e interzis să-ți schimbi activitatea, dar nu trebuie niciodată să vă schimbați direcția, nu trebuie să vă abandonați idealul vostru înalt. Putem fi pentru diversitatea exterioară, dar trebuie să menținem unitatea interioară.

Articol XVI. Cap. 16 - HOHMAH: Cuvântul creator

„La început a fost Cuvântul...”... Această primă frază a evangheliei sfântului Ioan a suscitat numeroase comentarii. E evident imposibil să ne reprezentăm exact ceea ce semnifică a spune că Dumnezeu a creat lumea prin Cuvânt. Dar pentru că ceea ce este jos este ca și ceea ce este sus, pentru că suntem creați după chipul lui Dumnezeu și al universului, putem să ne însușim câteva noțiuni despre ceea ce sunt puterile cuvântului: cuvântul pronunțat (sunetele), și cuvântul scris (literele).

Un general dă un ordin de atac. El strigă: „Foc!” și în câteva minute nu mai rămâne nimic din ceea ce era un oraș minunat. El însuși nu a făcut nimic, a pronunțat numai un cuvânt, dar câtă putere era conținută în acest cuvânt! Sau, un bărbat (sau o femeie) care contează mult pentru voi, dar căruia (căreia) nu-i cunoașteți încă adevăratele sentimente, vă scrie într-o zi aceste simple cuvinte: „Te iubesc” și iată, viața vă este dintr-odată

luminată! Nimic nu s-a schimbat, dar totodată totul s-a schimbat.

Întreaga existență este aici pentru a ne arăta puterile cuvântului. Să mergem mai departe. De ce vorbesc oamenii tot timpul? Pentru a-și exercita puterea. Chiar și atunci când ei par că dau explicații, informații, adesea nu o fac cu adevărat pentru a explica sau a informa; vorbind sau scriind, ei vor să producă un anumit efect: să provoace furia, ura, sau să adoarmă neîncrederea. Chiar și voi, nu faceți câteodată același lucru? Da, vă las să reflectați la aceasta.

Și acum, să revenim la prima frază a Evangheliei sfântului Ioan: „La început a fost Cuvântul”. Oamenii ar evita multe dificultăți, multe suferințe dacă ar ști cum să aplice această frază. Veți spune: „Dar cum? E atât de abstractă, atât de dificil de înțeles, cum putem să o aplicăm?”

— Ei bine, tocmai, ea rămâne abstractă și dificilă de înțeles pentru că nu încercați să o aplicați.

— Dar ce trebuie să facem?

— Foarte simplu, să vă acompaniați actele voastre cu Cuvântul”.

Să luăm cazuri foarte simple din viața cotidiană. Când spălați geamurile, de exemplu, în loc să executați această sarcină lăsându-vă gândirea să răătăcească fiți conștient de gesturile voastre și spuneți: „Așa cum spăl acest geam, tot așa inima mea să fie spălată și să devină transparentă”. La fel puteți face atunci când măturați, spălați vesela, ștergeți praful... Și când ați scăpat un obiect și s-a spart, spuneți: „Fie ca toate obstacolele care mi se ridică în față pe drumul meu spre Dumnezeu să fie sparte în mii de bucăți!”

Desigur, nu e necesar să spuneți toate acestea cu voce tare, mai ales dacă există riscul ca cineva să vă audă. Important este de a fi conștient, adică de a folosi gândirea voastră – și gândirea subînțelege necesitatea cuvintelor – la tot ce faceți pentru a deveni creator. Iată care trebuie să fie pentru spiritualist semnificația lui „La început a fost

Cuvântul... Și nimic din ceea ce a fost făcut n-a fost făcut fără Cuvânt". Trebuie să puneți Cuvântul la început pentru a da o orientare activității voastre. Dar este aici o noțiune pe care chiar și credincioșii nu au înțeles-o bine. Veți spune: „Dar ei spun rugăciuni de mai multe ori pe zi!” Da, rugăciuni făcute de alții pe care le-au învățat pe dinafară, pe care ei le mormăie gândindu-se la altceva, tocmai. Nu e necesar să spuneți multe rugăciuni pe dinafară. Pentru creștini, „Tatăl Nostru” de două sau de trei ori e suficient. Mai departe, fiecare trebuie să găsească cuvintele pe care să le pronunțe în interior pe măsură ce se ivesc noi ocazii, noi evenimente în viața sa. Nu există o mai bună metodă de înțelegere a ceea ce semnifică atotputernicia Cuvântului.

Când vântul suflă alungând norii și impuritățile din atmosferă cereți suflului spiritului să alunge gândurile și sentimentele voastre rele. Și când vedeți Soarele dimineața răsărind, spuneți: „Așa cum soarele se ridică deasupra lumii, tot așa soarele dragostei să se ridice în inima mea, tot așa soarele înțelepciunii să se ridice în inteligența mea și tot așa soarele adevărului să se ridice în sufletul și în spiritul meu”. Iată cum veți deveni un adevărat fiu a lui Dumnezeu: prin Cuvânt. Pentru că Cuvântul e viu și acționează, el are puterea de a vă transforma.

Când veți începe să înțelegeți ce semnifică: „La început a fost Cuvântul”, veți înțelege de asemenea de ce e spus că „La început, Dumnezeu a creat cerul și pământul” și ce este în spatele acestor cuvinte „cer” și „pământ”, care sunt relațiile între cele două și cum trebuie să lucrăm cu ele. Cerul și pământul sunt în interiorul nostru și atât timp cât le separăm, atât timp cât nu le legăm Cerul – gândirea noastră, cu pământul – activitățile noastre cotidiene, nu vom ști ce este Cuvântul, Cuvântul viu. (A se vedea tomul 32, cap XI: „Cuvântul viu: 1. Alfabetul și cele douăzeci și două de elemente ale Cuvântului. 2. Cuvântul, limbaj universal. 3. Puterea Cuvântului”).

Articol XVII. Cap. 17 - Iesod, Tiphereth, Kether:

sublimarea forței sexuale

În sefira Iesod, Dumnezeu poartă numele Chadai El Hai, și El hai, am văzut, înseamnă Dumnezeu viu. Iesod e singura sefiră pentru care e menționat acest atribut divin: viața. Bineînțeles, este subînțeles acest atribut și în celelalte, dar aici este subliniat. Și deoarece Dumnezeu însuși poartă acest nume „viu”, aceasta semnifică că viața care se manifestă în Iesod este de cea mai mare puritate. Iesod, fundamentul, este sefira vieții pure, și în schema omului cosmic, Adam Kadmon, ea reprezintă organele sexuale: pentru că acestea sunt organele care crează viața.

Chiar dacă suntem obligați să constatăm că, în viața lor sexuală, oamenii nu se preocupă suficient de puritate, adevărul este că Inteligența cosmică e cea care a decretat că puritatea lui Iesod trebuie să se manifeste prin intermediul organelor sexuale.

Astăzi se vorbește de „eliberarea moravurilor” ca de un mare progres, și într-adevăr ar fi putut fi un progres. Dar ceea ce vedem la ora actuală nu este un progres, e o degringoladă. Această tendință pe care o au din ce în ce mai mult oamenii de a se culca împreună pentru că nu găsesc ceva mai bun de făcut, ca să treacă timpul și pentru a simți plăceri, este prejudiciabil pentru evoluția lor. De-abia se întâlnesc, nu se cunosc, nu se iubesc și ei fac dragoste... din inactivitate, ca și cum nu ar fi ceva mai important de făcut decât să joace cărți! Și apoi, ca și după o partidă de cărți, se despart, pentru a începe mâine cu alții. Aceasta este foarte grav; nu pentru că nu se supun unor reguli inventate de câțiva moraliști; pentru ei este grav, lor își fac rău, nu moralei, nici moraliștilor. Actul sexual în sine nu are nimic de condamnat, chiar dacă nu are ca scop procrearea, dar trebuie să cunoașteți entitățile și forțele care sunt angajate în acest act pentru a-i da o semnificație și o orientare divină.

Toți cei care practică actul sexual pentru propria plăcere, nu numai că își irosesc energiile, dar ei alimentează cu ele entități ale planului astral inferior. Pentru că sunt închiși un timp într-o cameră, bărbatul și

femeia își imaginează că sunt singuri. Deloc. Există în lumea invizibilă entități care sunt de față, care asistă și care se hrănesc cu emanațiile lor. Atunci, dacă se lasă antrenati de senzualitatea lor, larve și elementali vin să se hrănească pe cheltuiala lor. În timp ce pentru cei care s-au pregătit cu conștiință să îndeplinească un act sacru, spiritele luminii sunt cele care vin să se hrănească și să aducă binecuvântările lor. Știind acestea, discipolii unei Școli inițiatice invită ei înșiși spiritele celeste cerându-le să-i lumineze pentru a fi capabili să-și sublimeze gesturile pe care le vor face.

Entitățile care posedă secretul sublimării forței sexuale sunt Malahim-ii, îngerii lui Tiphereth, Soarele. Energia sexuală din ființa umană este de aceeași natură ca și energia solară, dar ea nu o știe și, irosind-o, utilizând-o numai pentru satisfacerea propriilor pasiuni, ea se degradează. Din ziua când bărbații și femeile vor conștientiza că această forță e impregnată de lumina soarelui, ei vor merge pe calea sfințeniei, se vor apropia de sefira Kether unde Serafimii nu încetează să cânte: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, Atotputernic”. Și din acel moment ei vor începe să guste adevărata dragoste, acea a Serafimilor.

De la Iesod la Kether, trecând prin Tiphereth, acesta e drumul sublimării forței sexuale. La extremitatea superioară a stâlpului central se găsește sfințenia lui Kether, care este capul coroanei, iar originea ei este în puritatea lui Iesod, organele sexuale. Sfințenia lui Kether, este energia sexuală pe care discipolul se străduiește să o sublimeze grație puterilor lui Tiphereth, până ce ea va ajunge să se manifeste sus, deasupra capului său, ca o lumină de aur. Da, și acesta e scopul Inițierii: să fi capabil să stăpânești o forță brută care ne antrenează în jos, să faci să-și schimbe direcția și să lucrezi asupra acestei chintesente până la a o transforma în lumină. Adevăratul Inițiat e cel care, grație puterilor lui Tiphereth, a realizat în el însuși puritatea lui Iesod. El posedă aceleași organe ca toți oamenii și aceste organe fabrică aceeași materie,

dar această materie sublimată se ridică pentru a alimenta toți centri săi spirituali de sus, și se ridică asupra lui ca razele de lumină.

Acestea sunt adevăruri care erau învățate de discipolii Inițierilor antice. Dar în acea epocă i se pretindeau celui ce dorea să aibă acces la mistere ani de studii și de muncă; și mulți dintre ei nu erau admiși. Eu vă cer vouă cel puțin să fiți conștienți de valoarea acestor cunoștințe pe care le primiți, și să mulțumiți Cerului.

Articol XVIII. Cap. 18 – Rugăciunea lui Solomon

Unii dintre voi m-au rugat să vă spun Rugăciunea lui Solomon, pe care nu au auzit-o până acum. Desigur, pot să o fac, am făcut-o de câteva ori în trecut, în circumstanțe excepționale, dar înainte, vă voi spune acestea:

În zilele noastre, când esoterismul și științele oculte sunt la modă, din ce în ce mai multe cunoștințe care stăteau ascunse de secole sunt puse la dispoziția tuturor. În trecut, ele erau date numai celor care se arătau demni, dar acum sunt etalate la lumina zilei. Și nu numai că sunt etalate la lumina zilei, dar se prezintă, amestecat, adevărul și falsul, bunul și răul, magia albă și magia neagră, fără a învăța oamenii să facă diferența între cele două și fără să fie preveniți de pericolele teribile spre care aleargă aruncându-se orbește în nu contează ce studiu și în nu contează ce practică. Deci, fiți atenți!

Această rugăciune, numită Rugăciunea lui Solomon, este foarte puternică din cauza tuturor numelor divine care sunt invocate și nu putem să o spunem fără să ne luăm precauții. Trebuie ca, în prealabil să fi depus o muncă de stăpânire de sine asupra noastră înșine, pentru a ne adresa fără pericol sefiroturilor, ierarhiilor îngerești și lui Dumnezeu pronunțându-le numele cu voce tare. Și chiar numai pentru a asculta aceste nume, care sunt cele mai sacre ale Kabbalei, e necesar de a ne pune într-o stare de mare respect, de mare reculegere. Iată ceea ce vă cer să faceți. Deci, iată această rugăciune:

Puteri ale Regatului, fiți sub piciorul meu stâng și în mâna mea dreaptă.

Glorie și Eternitate, atingeți-mi cei doi umerii și
dirijați-mă pe căile Victoriei.

Milostenie și Justiție, fiți echilibrul și splendoarea
vieții mele.

Inteligență și înțelepciune, dați-mi Coroana.

Spirite ale lui Malhouth, conduceți-mă între cele
două coloane pe care apasă întregul edificiu al Templului.

Îngeri a lui Nestah și Hod, întăriți-mă pe piatra
cubică a lui Iesod.

O Gedoulael! O Gebourael! O Tiphereth!

Binael, fi dragostea mea.

Rouah Hohmael, fi lumina mea.

Fii ceea ce ești și ceea ce vei fi, o Ketheriel.

Ischim, asistați-mă în numele lui Chadai.

Keroubim, fiți forța mea în numele lui Adonai.

Bnei Elohim, fiți frații mei în numele Fiului și prin
virtuțile lui Tsebaoth.

Elohim, luptați pentru mine în numele
Tetragrammaton-ului.

Malahim, protejați-mă în numele lui Yahve.

Serafim, curățați-mă în numele lui Eloha.

Haschmalim, luminați-mă prin splendoarea lui
Elohim și lui Shekina.

Aralim, acționați.

Ophanim, întoarceți-vă și străluciți.

Hayot-haKodesch, strigați, vorbiți, răcniți, mugiți.

Kadosch, Kadosch, Kadosch, Chadai, Adonai.

Iod He Vav He.

Ehieh Ascher Ehieh.

Aleluia, Aleluia, Aleluia.

Amin.

Pentru ca aceste înalte entități să poată răspunde la
chemarea voastră și să vă aducă ajutorul și lumina lor,
trebuie cel puțin să le pregătiți în voi condiții favorabile:
pace, puritate. A pronunța numele lor sau a cunoaște
momentul propice pentru a le invoca nu e suficient. Pentru
a atrage binecuvântări, trebuie să vă consacrați, să vă
puneți în serviciul Divinității.

Dar câți sunt capabili să-și abandoneze preocupările pentru a urca aceste culmi? Foarte puțini. De aceea renunț adesea să vă vorbesc despre aceste regiuni care sunt poate singurele în care mă simt fericit. Adesea, venind spre sala de conferințe, îmi spun: „Astăzi le voi vorbi despre Arborele Vieții și despre ierarhiile îngerești...”. Și deja pe drum le pronunț numele în interiorul meu. Dar când ajung și văd fețele voastre, simt că sunt lucruri mult mai urgente pe care trebuie să vi le spun! Cum aș putea să vă întretin cu aceste subiecte sublime când citesc în privirea voastră cât sunteți de prinși de necazurile vieții cotidiene?...

Dar astăzi am pronunțat aceste nume divine, ele au plecat în spațiu, ierarhiile glorioase au auzit că le-am invocat și că le-am cerut binecuvântările lor pentru voi. (A se vedea primul capitol din „Adevărata învățătură a lui Christos” colecția Izvor Nr 215, unde rugăciunea domnească „Tatăl Nostru...” este comentată în legătură cu cele zece sefiroturi).

CUPRINS

Cap. 1 - De la om la Dumnezeu: noțiunea de ierarhie

1

Cap. 2 - Prezentarea Arborelui Sefirotic 3

Cap. 3 - Ierarhiile îngerești 3

Cap. 4 - Numele lui Dumnezeu 3

Cap. 5 - Sefirele stâlpului central 3

Cap. 6 - Am Soph Aur: Lumina fără de sfârșit 3

Cap. 7 - Materia universului: Lumina 3

Cap. 8 - „Atunci Eternul a trasat un cerc la suprafața abisului” 3

Cap. 9 - „Împărăția lui Dumnezeu este ca o sămânță de muștar” 3

Cap. 10 - Familia cosmică și misterul Sfintei Treimi 3

Cap. 11 - Corpul lui Adam Kadmon 3

Cap. 12 - Malhouth, Iesod, Hod, Tiphereth: Arhanghelii și Anotimpurile 3

Cap. 13 - Arborele sefirotic, simbolul Synarhiei 3

Cap. 14 - Iesod: fundamentul vieții spirituale 3

Cap 15 - Binah 3

Cap. 16 - HOHMAH: Cuvântul creator 3

Cap. 17 - Iesod, Tiphereth, Kether: sublimarea forței
sexuale 3

Cap. 18 - Rugăciunea lui Solomon 3